

Olaf op de pedalen voor Kindervallei

- + Binnenkijken bij zorgboerderij Asini in Schin op Geul
- + Interview met 'rusteloze' wielerman Victor in de Braekt
- + Kindervertief wat doet KIAVA veur de kinger?
- + Van passie naar professie in gesprek met Dominique Tummers

Kijk: *hét leescadeau* van ondernemers aan Valkenburg aan de Geul

Nieuw stukje Valkenburg geboren

Wat ooit een plek zonder identiteit was, is nu een levendige woonstraat geworden. Aan de Henry Morganstraat in Valkenburg heeft JPO (VolkerWessels) een bijzonder woonproject afgerond: veertien duurzame woningen die rust, karakter en verbinding uitstralen. Een mooi moment om even terug te kijken. En vooral samen trots te zijn op wat er nu staat.

Jarenlang bleef het terrein onbebouwd, één villa stond er. Nu staan er acht stijlvolle stadsvilla's en zes charmante semibungalows, rustig gelegen maar toch vlak bij het centrum. 'Het is een prachtige invulling van een plek met geschiedenis,' vertelt projectleider Hugo Krewinkel met zichtbare trots. 'We wilden hier iets creëren waar bewoners zich echt thuis kunnen voelen, met respect voor de bestaande omgeving. En dat is gelukt.'

Geef geluk de ruimte

Ruim twee jaar geleden gingen de woningen in de verkoop en binnen een paar maanden waren ze allemaal verkocht. Dat zegt genoeg over de aantrekkingskracht van deze locatie. Een jaar later startte de bouw en vlak voor de bouwvak in 2025 kregen de eerste bewoners de sleutel. 'Een zeldzame kans voor veertien woningzoekenden om vrijstaand te wonen in hartje Valkenburg,' aldus Hugo. 'Je woont hier rustig, maar met alles wat de stad te bieden heeft om de hoek. Dat is echt bijzonder.'

Groen, ruim en verbonden

Niet alleen de woningen, ook de omgeving kreeg een opknappbeurt. De openbare ruimte sluit naadloos aan op het groen van de wijk en vormt zo een natuurlijke verbinding met het stadscentrum. Het resultaat: een prettige, open straat waar burens elkaar gemakkelijk ontmoeten. 'Het is fijn om te zien hoe dit gebied zo tot leven is gekomen,' zegt Hugo. 'Het is een verbindende plek geworden waar men-

sen graag buiten zijn.' Het resultaat mag er dan ook zijn: een harmonieus buurtje dat mooi opgaat in de Valkenburgse sfeer en schaal. Na jaren van plannen en bouwen is de Henry Morganstraat nu een compleet en sociaal duurzaam stukje stad geworden.

'We willen graag iedereen bedanken die hieraan mee heeft gewerkt: de gemeente, de bouwpartners, de omwonenden én vooral ook de nieuwe bewoners die er iets moois van maken. We zijn blij en trots dat het plan zo'n warme en levendige invulling heeft gekregen,' vertelt Hugo. 'Er ligt nu iets wat past bij Valkenburg: karaktervol, gezellig en met oog voor de toekomst. Een straat die straalt, letterlijk én figuurlijk.'

JPO (VolkerWessels)
+31 (0) 88 186 63 63
Info@jpo.nl - www.jpo.nl

Colofon

Kijk op Valkenburg verschijnt twee keer per jaar gratis huis-aan-huis in de Gemeente Valkenburg aan de Geul in een totale oplage van 10.000 stuks. Volgende uitgave verschijnt in december 2026.

Uitgever Remy Bordewin
Bladcoördinatie: Tim Voncken
(Asvon Pers en Publiciteit)

Redactie Brigitte Stolk
Petra Lejeune
Henk Kwakkernaat
Jan Schurgers
Jan Vermeer
Octavie Sleijpen

Fotografie Brigitte Stolk
Ger Sleijpen
Asvon Pers en Publiciteit
en andere(n)

Vormgeving P&P Company

Advies/verkoop Remy Bordewin
Tim Voncken

Druk Damen Drukkers

Distributie Verenigingen uit
Valkenburg aan de Geul

Contact

Ook geïnteresseerd om uw bedrijf te profileren in onze volgende uitgave? Informeer naar onze aantrekkelijke tarieven en mogelijkheden via info@kijkopvalkenburg.nl. Tel. 0031 – (0)43 458 1340.

Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden verveelvoudigd, opgeslagen worden in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever. Kijk op Valkenburg is niet aansprakelijk voor eventuele onjuistheden in deze uitgave. Kijk op Valkenburg is niet verantwoordelijk voor handelingen van derden welke mogelijkerwijs voortvloeien uit het lezen van deze uitgave.

Druk- en zeffouten onder voorbehoud.

Inhoud	Laura-Rook Molin springt in het oog	8-10
	Toneelvereniging Vilt zoekt jou	13
	Jubileumposter Openluchttheater Valkenburg	14-15
	De fontein van Thomas Rodr	18-19
	Mergel, macht en een blik over Europa	21
	Bart Spits, de hartslag van een drummer	26-28
	De kunst en cultuurraad Valkenburg aan de Geul (kcr):	30
	Column Jees	31
	Veel variatie in Museum Valkenburg	32-33
	De rusteloze rust van Victor In de Braekt	34-36
	Dj en producer Dominique Tummers	38-39
	Tim2Bike Back: Olaf fietst 2.000 kilometer voor Kindervallei	40
	Binnenkijken bij: de Asini-familie	41-43
	Een historische kijk op 't Kruus op den Tore	44-46
KIAVA: veur de kinger	48-49	
In het hart van Valkenburg bruist Museum Valkenburg (interview)	50-52	
Column Jan Vermeer	53	
Schrijvende Valkenburgers	54	

Voorwoord

De zomer staat voor de deur en dat betekent dat er weer volop valt te genieten in al onze kernen. Ook deze editie van Kijk op Valkenburg staat weer boordevol verhalen over bijzondere mensen, plekken en initiatieven die onze gemeente zo uniek maken.

We werpen deze keer onder meer een historische blik op het Kruus op d'n Toore, het markante herkenningspunt dat generaties lang een vertrouwd gezicht was en opeens verdween, maar niet uit onze collectieve geheugen.

Daarnaast gingen we op bezoek bij zorgboerderij Asini in Schin op Geul. Op deze bijzondere plek komen zorg, natuur en menselijk contact op een prachtige manier samen. Ook besteden we aandacht aan de stichting KIAVA, die zich met veel (vrijwillig) enthousiasme inzet voor kindervertier.

Verder leest u interviews met twee bekende gezichten uit onze regio. Zo spraken we met de dj Dominique Tummers over zijn carrière en passie voor muziek. Ook gingen we in gesprek met Victor in de Braekt, jarenlang hét gezicht van het wielercfé in Berg en Terblijt. Hoewel hij officieel afscheid heeft genomen, blijkt stilzitten nog altijd niet aan hem besteed.

Met de zomer in aantocht besteden we bovendien aandacht aan de fontein bij het Odapark, waar de komende maanden weer vele wandelaars en bezoekers langs zullen komen. We doken in het archief, op zoek naar de ontwerper van dit opvallende kunstwerk.

Daarnaast staan we stil bij een bijzondere mijlpaal: het 75-jarig jubileum van Museum Valkenburg. Al meer dan een halve eeuw bewaart en vertelt het museum de verhalen van onze streek en biedt het een podium aan kunst en cultuur.

Samen met onze vaste columnisten en de bijdragen van lokale ondernemers ligt er opnieuw een gevarieerde editie voor u klaar. Een uitgave vol inspiratie, geschiedenis, cultuur en ontmoetingen, die laat zien hoeveel moois Valkenburg aan de Geul te bieden heeft.

Veel leesplezier en een prachtige zomer gewenst.

Remy Bordewin
Uitgever Kijk op Valkenburg

Alles voor een lekkere tijd in Valkenburg

P Parkeren doet u het eerste uur gratis en gemakkelijk in de parkeergarage die te bereiken is via de Sint Pieterstraat.

OPEN Wij zijn elke dag geopend!

Voor alle dagelijkse boodschappen, Limburgse specialiteiten en heerlijke streekproducten.

Gall & Gall
VALKENBURG

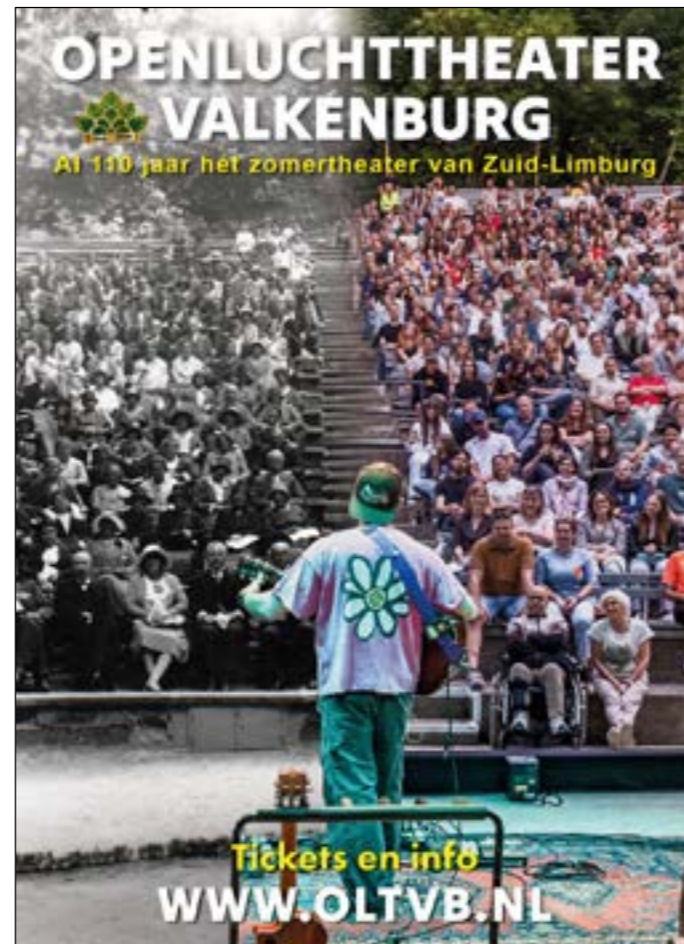

Winkelcentrum Aan de Kei
Irmengard Passage 3

facebook.com/GallValkenburg

Winkelcentrum Aan de Kei
Irmengard Passage 3

facebook.com/AHValkenburg

Abels Bikes

IEDEREEN OP DE FIETS

Dertig jaar geleden begon Jef Abels zijn eigen fietswinkel. Hij werkte destijds in een zaak in Margraten en dacht: dit kan ik ook voor mezelf. 'Hij deed in het begin alles alleen', vertelt Rob Beaumont, die tien jaar geleden in het familiebedrijf stapte. 'Verkoop, reparaties, administratie; alles kwam op zijn bord terecht. Later is mijn schoonmoeder erbij gekomen. Samen bouwden zij een fietsenzaak op met een goede naam en een trouwe groep klanten.'

Die basis is nog altijd belangrijk bij Abels Bikes. Niet alleen fietsen verkopen, maar echt kijken naar de mens op de fiets. 'Dat is wat mijn schoonouders mij hebben meegegeven',

zegt Rob. 'Je kunt nog zo'n mooie winkel hebben, uiteindelijk draait het om de mensen. Om contact, vertrouwen en betrokkenheid.' Toen Rob instapte, zag hij ook kansen. 'Ik kom uit de marketing en communicatie en wilde meer werken vanuit een missie en visie. De goede dingen van de oude winkel moesten absoluut blijven, maar op andere punten kon het beter.' Een jaar later verhuisde Abels Bikes naar de Rijksweg. Van 150 vierkante meter ging de winkel naar 600 vierkante meter, met 100 vierkante meter werkplaats. 'Op de oude plek konden we onze ambities niet waarmaken. Hier hebben we de ruimte om onze visie echt uit te dragen.'

En dan ook echt iedereen

Die visie is helder: iedereen op de fiets, een leven lang. Van kinderen die hun eerste meters maken tot sportievelingen, van een rolstoelfiets voor kinderen die vanuit Adelante naar hun werk willen tot een driewieler voor ouderen. Van gewone fietsen en sportieve modellen tot e-bikes, bakfietsen en cargofietsen, zowel occasions als nieuwe fietsen. 'De fiets moet het nummer één vervoermiddel in het Heuvelland worden', zegt Rob. 'Omdat je er parkeerproblemen en CO2-uitstoot mee vermindert, omdat fietsen gezond is, maar vooral ook omdat fietsen gewoon leuk is.' Dat geldt voor bewoners én toeristen. Bezoekers van het Drielandenpunt kunnen bij Abels Bikes op een elektrische fiets stappen en het Heuvelland zo echt beleven. Je ziet meer, beweegt meer en komt ontspannen op plekken waar je met de auto zo aan voorbijrijdt. 'En eerlijk is eerlijk,' zegt Rob, 'het is gewoon veel leuker.'

Toekomstbestendig

Inmiddels werken er vijftien mensen bij Abels Bikes. 'Goede mensen vinden en behouden is een uitdaging, maar wij hebben gelukkig een team dat hier graag werkt.' Ook Jef is nog altijd betrokken. 'Hij is er nog twee dagen per week. Voor klanten is dat fijn en voor ons ook. Zijn kennis, kunde en betrokkenheid zijn enorm waardevol.' Wat Rob misschien wel het meest trots maakt, is dat Abels Bikes ondanks de groei een familiebedrijf is gebleven. 'Met zijn allen zijn we Abels. We hebben verschillende generaties in het team, van jongeren tot pensionado's. Iedereen brengt iets anders mee en leert van elkaar. Dat maakt ons sterk en toekomstbestendig.'

Abels Bikes
Rijksweg 113a
6271 AD Gulpen
T 043 450 4000
W www.abelsbikes.nl

INFO EN TREINKAARTJES: WWW.MILJOENENLIJN.NL
STATIONSTRAAT 22, SIMPELVELD (ZUID-LIMBURG)

De meest complete woonwinkel van Zuid-Limburg

groterinwonen.nl
Galjoenweg 35, Maastricht

gw
Groter in Wonen

NIEUWE REGELS VOOR HUWELIJKS-VOORWAARDEN SINDS JANUARI 2026

In 2024 deed de Hoge Raad een belangrijke uitspraak over huwelijksvoorwaarden en belasting. Volgens de hoogste rechter is het aanpassen van huwelijksvoorwaarden tijdens het huwelijk géén schenking, ook niet als de ene partner daardoor een groter deel van het gezamenlijke vermogen krijgt dan de ander.

Wat speelde er bij de Hoge Raad?

De zaak draaide om een echtpaar, M en V, dat aanvankelijk was getrouwd in een gemeenschap van goederen waarbij ieder recht had op 50% van het gezamenlijke vermogen. Tijdens het huwelijk lieten zij bij de notaris huwelijksvoorwaarden opstellen. Daardoor veranderde de verdeling van hun gezamenlijke vermogen naar 10% voor M en 90% voor V. Dit wordt een ongelijke breukdelengemeenschap genoemd.

Kort na deze wijziging overleed M, die ernstig ziek was. Omdat hij volgens de nieuwe afspraken nog maar recht had op 10% van het gezamenlijke vermogen, viel alleen dat deel in zijn nalatenschap. V was zijn enige erfgenaam en betaalde daarom alleen erfbelasting over deze 10%. De overige 90% behoorde al aan haar toe.

De Belastingdienst vond dat sprake was van misbruik. Volgens de inspecteur had M door de wijziging van de huwelijksvoorwaarden feitelijk vermogen aan V geschonken, waardoor te weinig erfbelasting werd betaald. De Hoge Raad dacht daar anders over: het wijzigen van huwelijksvoorwaarden werd niet gezien als een schenking. Daarom hoefde V alleen belasting te betalen over het deel dat daadwerkelijk tot de nalatenschap behoorde.

Nieuwe wet

Na deze uitspraak besloot de wetgever de regels aan te passen. De nieuwe wet, die op 1 januari 2026 in werking is getreden, moet voorkomen dat partners via huwelijksvoorwaarden erf- of schenkbelasting kunnen beperken.

De kern van de wijziging is dat bij overlijden of echtscheiding belasting kan worden geheven als één partner méér dan de helft van het gezamenlijke vermogen krijgt. In het voorbeeld van M en V zou daardoor niet alleen belasting verschuldigd zijn over de 10% van de nalatenschap, maar ook over het verschil tot 50%. Dat betekent dat over nog eens 40% belasting zou moeten worden betaald.

Geldt dit ook voor bestaande afspraken?

Niet altijd. De wet kent een overgangsregeling. Stellen die vóór 16 september 2025 om 16.00 uur huwelijksvoorwaarden met een ongelijke verdeling hebben vastgelegd, blijven in principe onder de oude regels vallen. Voor afspraken die daarna zijn gemaakt, gelden de nieuwe belastingregels.

Deze wijziging geldt niet alleen voor gehuwden, maar ook voor geregistreerde partners met partnerschapsvoorwaarden en in sommige gevallen voor samenwoners met een samenlevingscontract.

Nog steeds mogelijk, maar wees goed voorbereid

Een ongelijke verdeling van vermogen blijft toegestaan. Wel kunnen de fiscale gevolgen sinds 2026 aanzienlijk anders uitpakken. Daarom is het verstandig om bij het opstellen of aanpassen van huwelijksvoorwaarden of andere vermogensafspraken tijdig advies in te winnen bij een notaris.

Notariaat Valkenburg is u graag van dienst. U bent van harte welkom voor een vrijblijvend gesprek.

Notariaat Valkenburg
Louis van der Maesenstraat 15
6301 EA Valkenburg aan de Geul
T: 043 6012010
E: info@notariaatvalkenburg.nl

Meepraten met onze steunfractie?

Meld je via valkenburg.vvd.nl of mail: fractie@valkenburgaandegeul.vvd.nl

Periodiek komen we bij elkaar om te praten over onze woongemeente. Laagdrempelig, gezellig én inhoudelijk.

#dichtbij #betrokken #daadkrachtig

ZIJ HEBBEN JULLIE HULP ECHT HARD NODIG.

DONEER EEN VOEDSELPAKKET

In Argentinië is op dit moment enorm veel armoede. De inflatie en werkloosheid zijn enorm hoog. Wij proberen met deze actie het geld voor 1000 voedselpakketten bij elkaar te krijgen. Voor slechts € 12,50 kunt u een gezin helpen. Uw steun wordt enorm gewaardeerd.

¡Muchas gracias!

Doneer alstublieft nu en maak uw bedrag over op NL 66 ABNA 0545 4284 32 t.n.v. Un Abrazo para los Amigos o.v.v. Voedselpakketten.

Heeft u vragen of wilt u zelf als hulp een actie opstarten? Neem dan contact met ons op info@abrazoamigos.nl of via 043 851 90 14.

BeneFitt Find your perfect fit at BeneFitt

Bedrukken & Sublimeren - Indoor & Outdoor - Bedrijfskleding - Teamkleding

Haglöfs, EMBROID, CRAFT, MET, GObik, Sports & More!, MIZUNO

Plenkertstraat 44, Valkenburg aan de Geul

VANDERHALLEN

optiek — optometrie

9.8

Optometrist | Opticien | Contactlensspecialist
Nieuweweg 12 Valkenburg | 043 855 41 80 | vanderhallen.nl

LAURA ROOK-MOLIN SPRINGT IN HET OOG

Tekst en beeld: Brigitte Stolk / privé-archief Laura Rook-Molin

“Zullen we voor het interview bij de Kluis afspreken?”, appt Laura. Deze prachtige locatie heeft zij niet zomaar uitgekozen. Laura werkt als vrijwilliger bij de Kluis op de Schaesberg. Dat doet zij naast haar werk in de gespecialiseerde geestelijke gezondheidszorg, waar zij al ruim 20 jaar met jongeren werkt. Een ontmoeting op een bijzondere plek met een bijzondere vrouw die vertelt dat ze graag anderen wil besmetten met ‘ik ben goed genoeg-gevoelens’.

Met de oorspronkelijke sleutel opent Laura de deur van de Kluis. Wat betekent deze

plek voor jou? “In de tijd van het coronavirus wandelde ik hier vaak naar toe met mijn zoon. We genoten van de natuur, de rust en het mooie uitzicht. Het was een plek in de buurt waar we het toch gezellig konden maken.” Vanwege Covid was de Kluis gesloten en Laura werd steeds nieuwsgieriger. Wat was daar binnen te zien? Laura laat zich tijdens het gesprek kennen als een vrouw die zaken graag openbreekt. Zo ook de Kluis. In plaats van gefrustreerd te blijven over de ontoegankelijkheid, vroeg ze zich af: “Kan ik iets betekenen om te zorgen dat de Kluis vaker open is.”

Binnen kijken

Tijdens een Open Monumentendag kon zij de Kluis eindelijk van binnen bekijken. Het duurde niet lang voordat zij er zelf gastvrouw werd. Laura opent de luiken, laat het licht binnen en verzucht: “Het is echt een plek van rust waar je bewust tijd voor jezelf kunt nemen.” Wie nu denkt dat Laura een rustzoeker is, heeft het maar voor de helft goed. Naast haar rustige bezinnende kant, zoekt Laura ook graag uitdagingen op. Een vrouw van uitersten die graag naar een feestje gaat waar ze al hakkend los kan gaan, maar net zo lief op de voorste rij van een pianoconcert zit waar ze kan worden meegenomen door de klanken.

Die beweging naar het extreme zorgde in haar jeugd voor frictie. Haar ouders zagen haar het liefst als een braaf meisje met leuke kleren dat luisterde in plaats van vragen stelde. Daar zette zij zich tegen af. “Ik zocht in die tijd de grens op”, zegt Laura, “Ik wist wel wie ik niet wilde zijn, maar ik moest nog ontdekken wie ik wel was. Soms moet je ontspreken om de weg weer te vinden.” Laura is duidelijk niet van de gebaande paden en ontspreken kun je ook zien als het creëren van een nieuwe weg. Uiteindelijk volgt ze o.a. de opleiding sociaal cultureel werk en ze gaat werken in de geestelijke gezondheidszorg voor jongeren.

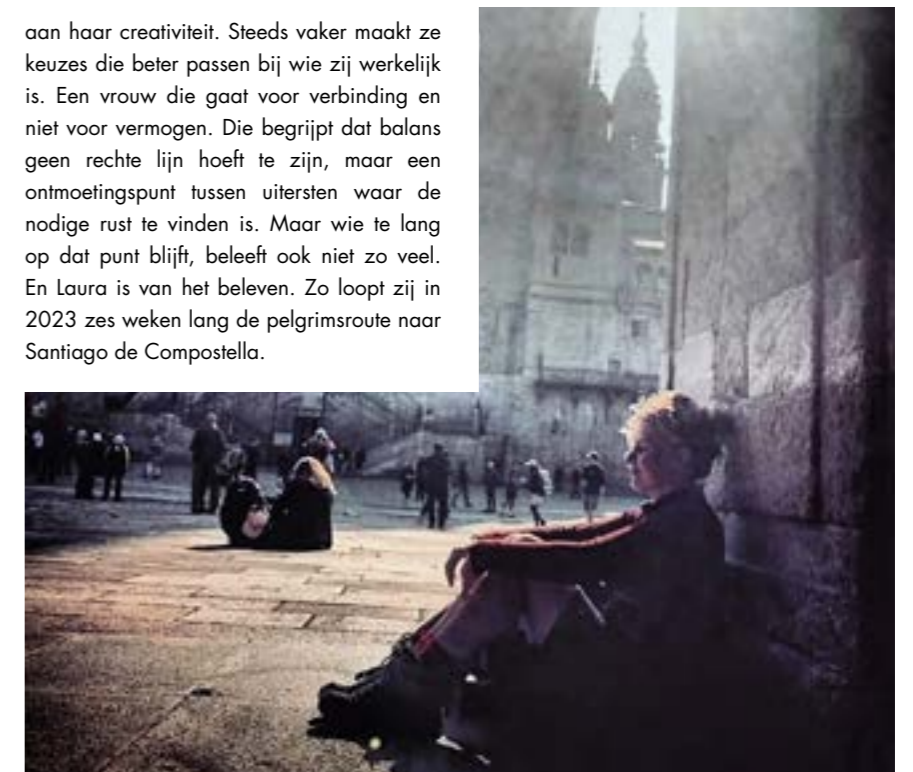

‘Als je doet wat je deed, krijg je wat je kreeg’

De zoektocht naar haar eigen ik blijft een thema in haar leven. De bevalling van haar zoon twaalf jaar geleden, vormt daarin een scharnierpunt. Het nieuwe leven vliegt de jonge moeder aan. De combinatie met een intensieve fulltime baan is te veel. Ze meldt zich ziek. Voor iemand die graag wil laten zien het allemaal te kunnen, voelt dat als een totaal verlies van controle. Het zorgt wel weer voor een stroomversnelling om dichterbij haarzelf te komen. Geïnspireerd door het motto: “Als je doet wat je deed, krijg je wat je kreeg”, gaat ze met zichzelf aan de slag om haar leven te veranderen.

Soms slaat ze door in haar drang om bewust bezig te zijn, maar ergens tussen de ijsbaden en het lopen over hete kolen door beseft ze dat zelf ook. Dan ontstaat er ruimte om te landen. Ze onderzoekt wat voor haar werkelijk belangrijk is. Dat is ruimte bieden

aan haar creativiteit. Steeds vaker maakt ze keuzes die beter passen bij wie zij werkelijk is. Een vrouw die gaat voor verbinding en niet voor vermogen. Die begrijpt dat balans geen rechte lijn hoeft te zijn, maar een ontmoetingspunt tussen uitersten waar de nodige rust te vinden is. Maar wie te lang op dat punt blijft, beleeft ook niet zo veel. En Laura is van het beleven. Zo loopt zij in 2023 zes weken lang de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella.

Lucht uit de ballon

Onbewust plant zij zo de zaadjes voor mooie projecten die later tot bloei komen. Maar voor het zover is, krijgt zij een enorme tegenslag te verwerken. Een paar maanden voor haar veertigste verjaardag blijkt dat ze baarmoederhalskanker heeft. Haar zoon rondt net de basisschool af en bereidt zich voor op die belangrijke stap naar de middelbare, terwijl zij misschien wel in de moeilijkste periode van haar leven zit. "Tijdens het eten keek ik dan naar mijn man en zoon en dan dacht ik "Nou, daar zit ik dus straks niet meer bij aan tafel."

Hoewel het niet meeviel om, zeker in die heftige periode, haar gevoelens toe te laten, bleek dat wel wat het meest nodig was. "Vroeger dacht ik, als er een probleem is dan moeten we een oplossing vinden. Later leerde ik dat ruimte creëren al heel ondersteunend is. Wat lucht uit de ballon laten." Laura besloot op de sociale media te delen dat ze ziek was. Ze wordt overspoeld door fijne en meelevende reacties. "Dat heeft me enorm goed gedaan en het heeft

me ook geholpen om me stil te laten staan bij wat ik werkelijk voelde op dat moment. Om af te dalen in dat besef van 'Ik ben ziek'.

(On)gezien

Inmiddels is Laura genezen. Haar ervaringen en reflectieve vermogen neemt ze mee in haar leven en werk. Laura legt uit hoe belangrijk het voor mensen is om gezien te worden. Er is een enorme wachtlijst in de jeugdzorg. In mijn werk zie ik dat een deel van deze jongeren werkelijk gespecialiseerde geestelijke zorg nodig heeft, maar dat ze vooral gezien moeten worden door de omgeving. Als zij na een behandeling terug komen in een situatie

waar geen oog meer voor ze is, dan kan zo'n behandeling tevergeefs zijn. Tegelijkertijd, als mensen meer naar elkaar zouden omkijken, dan zou die geestelijke zorg misschien niet voor iedereen op de wachtlijst nodig zijn. Geïnspireerd door dit besef, organiseert Laura eind 2025 de expositie (On)gezien in de Nieuwe Galerij in Heerlen. Door middel van schilderijen, tekeningen, foto's, brieven, collages en andere uitingen schetsen mensen hun eigen verhaal. Voor velen vergt het moed om zichzelf te laten zien. Anderen kost het kracht om te durven kijken. Een prachtig initiatief om het belang van mentale zorg onder de aandacht te brengen.

In the picture

Uitdagingen op haar eigen ontwikkelingspad heeft zij omgezet in positieve bijdragen aan haar omgeving en aan de samenleving. Volgens haarzelf is dat gelukt door een combinatie van doorzettingsvermogen en geluk, want ondanks dat haar ouders een ander pad voor haar hadden uitgestippeld, hebben zij dat gedaan met alle goede bedoelingen en hebben zij haar enorm gesteund. Dit jaar gaat ze weer naar Spanje om te wandelen. Geen zes weken, maar lang genoeg om weer op te laden. "Ik hoef van mezelf nu niet meer zo diep te gaan.", aldus Laura.

Vlak voor we, na een fijn en open gesprek, de Kluis verlaten, wijst Laura op een reeks foto's aan de muur. Op een van de foto's poseert een rijtje mannen voor de Kluis. Tussen twee van hen is een opvallende lege plek. "Hier stond een vrouw op de foto, maar zij is verwijderd omdat het niet de bedoeling was dat er dames in de Kluis verbleven." Ook hier neemt ze de moeite om te laten zien wie er ongezien blijven. "Dat is nu gelukkig anders.", zegt Laura. "Iedereen is nu welkom en we kunnen trouwens nog vrijwilligers gebruiken.", lacht ze. Het zou mooi zijn om Laura ooit terug te zien op die fotowand in de Kluis. Zij mag er zeker zijn. Ze is dan misschien geen kluzenaar, maar heeft de sleutel naar binnen wel in handen.

AMBROZIJN IS...

GODDELIJK, RUIKEN, VOELEN,
PROEVEN EN BELEVEN

WHAT YOU SEE IS WHAT YOU GET.

www.restaurantambrozijn.nl

AMBROZIJN

BY SVEN NIJENHUIS

Restaurant Ambrozijn
Plenkertstraat 45
6301 GL Valkenburg aan de Geul
T 043-200 3068
W www.restaurantambrozijn.nl
E info@restaurantambrozijn.nl

VERDER KIJKEN DAN DE KLACHT

Wie met een blessure rondloopt, wil vooral snel weten waar hij aan toe is. Bij Curfs Fysio & Sport begrijpen ze dat goed. Daarom probeert het team mensen waar mogelijk binnen 24 uur te helpen. Vanuit de diverse locaties in Zuid-Limburg en de nieuwe locatie bij Maastricht Airport kijkt Bart Curfs met zijn team niet alleen naar de klacht zelf, maar vooral naar de oorzaak erachter.

'Een pijnlijke knie, bil, rug of schouder staat zelden op zichzelf,' vertelt Bart. 'We willen begrijpen waarom iemand klachten krijgt. Pas dan kun je gericht behandelen én voorkomen dat het terugkomt.' Die brede blik typeert de praktijk. Fysiotherapie, sport, leefstijl en mentale belasting worden zoveel mogelijk samen bekeken. Soms helpt een behandeling, soms een andere manier van

trainen of bewegen. En soms begint herstel bij beter inzicht in het eigen lichaam. Daarbij beschikt Curfs Fysio over verschillende onderzoeksmogelijkheden, zoals echo's, loopanalyses, bikefittings, fysieke testen en VO2 max-inspanningstesten voor sporters. 'Meten geeft duidelijkheid. Het helpt ons om een behandeling of trainingsadvies beter af te stemmen.'

Voorkomen is beter dan genezen

In Beek bij Maastricht Airport krijgt die aanpak een extra dimensie met een nieuw trainingscentrum. Daar wil Curfs Fysio ook bedrijven ondersteunen bij vitaliteit op de werkvloer. Denk aan bedrijfsfitness, sporten

tijdens de lunchpauze, wandelen met collega's en bedrijfsfysiotherapie. Ook de groeiende belangstelling voor Hyrox sluit daarbij aan. Op diverse locaties begeleidt het team steeds meer mensen die zich daarop voorbereiden. 'Het mooiste is wanneer mensen niet pas komen als het misgaat,' zegt Bart. 'Preventief werken levert vaak veel op en dat is mooi om te zien.'

Curfs Fysio & Sport
M 06-29135161
E info@curfsfysio.nl
W www.curfsfysio.nl

TONEELVERENIGING VILT **ZOEKT JOU!**

"Boter op de kop, Boter bie de vusj" Foto: Hans Zwakenberg

Mannen, vrouwen, jong of niet meer zo jong. Houd jij van humor en werk je graag samen met gelijkgestemden? Ben jij dat ongekend talent dat best in de schijnwerpers zou willen staan en wil graag je tijd invullen met lachen, gieren en brullen? Kom dan gewoon eens een kijkje nemen tijdens onze gezellige repetities, of spreek ons aan aansluitend aan een voorstelling. We heten jou van harte welkom, met en zonder ervaring!

Toneelvereniging De Vriendenkring Vilt bestaat inmiddels maar liefst 85 jaar. Het is 1940 wanneer Amateurtheatervereniging De Vriendenkring Vilt wordt opgericht en onder impuls van toneelspelende families met bekende namen als Rouvroye, Odekerken, Meertens, Martens en Duyzings, werd een stevig fundament gelegd, waarop de Vriendenkring al vele tientallen jaren voort borduurt.

Grote weerstand

De vereniging staat bekend om haar levendige opvoeringen en het bevorderen van de toneelkunst binnen de lokale gemeenschap. Ze organiseren regelmatig theaterstukken en evenementen die zowel jong als oud weten te boeien. In de beginperiode van de vereniging werden er veel Nederlandstalige stukken en drama's gespeeld en hadden de mannen ook vrouwenrollen te acteren. Hierin wilde men verandering brengen

en enkele toneelthousiastelingen uit die tijd namen het voortouw. En zo was de vereniging geboren. Dit stuitte echter op grote weerstand. Zelfs vanaf de preekstoel werd geageerd: gemengd toneel was zonde! Inmiddels heeft "de lach" in de toneelwereld de overhand, wordt er dialect gesproken en acteren ook vrouwen er naar hartelust op los!

Spectaculaire voorstelling

De stukken van de vereniging zijn door de jaren heen door diversen geregisseerd; o.a. Sjeng Rouvroye, Thijs Frissen, Frans Schreurs, Riny Jalhay, Jan Martens en momenteel door Jos Willems. De laatste jaren speelt muziek ook een rol binnen de vereniging en zijn er diverse stukken opgevoerd waarin ook werd gezongen door de acteurs. Rond Kerst 2023 volgde er een spectaculaire voorstelling met diverse special effects in de Polfermolen te Valkenburg i.s.m. Koor en Harmonie Amicitia.

Historische optochten

De vereniging zich nauw betrokken bij het plaatselijke gemeenschapsleven en wanneer er vanuit de gemeenschap een beroep op de verenigingen wordt gedaan, probeert men daar steeds aan tegemoet te komen. Te denken valt in deze aan de historische optochten, 'Indertied door Terbliet', sprookjestochten voor jong en oud, enz. Zowel voor als achter de coulissen wordt er telkens hard gewerkt voor het neerzetten van een fantastische voorstelling. Zo ook weer voor het aanstaande stuk "Alles veur 't Doeves!". Een zeer amusante klucht uit de hand van zuiderbuur Jeroen Maes (Van kwaad naar erger) in een Limburgse bewerking en onder regie van Jos Willems.

Wil je op de hoogte blijven van voorstellingen? Schrijf je dan nu in voor onze nieuwsbrief via de e-mail toneelvilt@gmail.com of neem een kijkje op de website: www.toneelvilt.nl

Domein Holset
BRUISENDWIJNHUIS

Verborgen parel
tussen heuvels en wijngaarden

RONDLEIDING & proeverij
Ontdek hoe Limburgse mousserende kwaliteitswijn wordt gemaakt volgens de traditionele methode.
Leuke activiteit met vrienden, familie of collega's.

BRUISENDE evenementen
Een picknick in de wijngaard, exclusief kijkje in de wijnmakerij. Open Wijngaard Dag of de feestelijke lancering van een nieuwe jaargang.
Tip: volg onze socials voor het laatste nieuws.

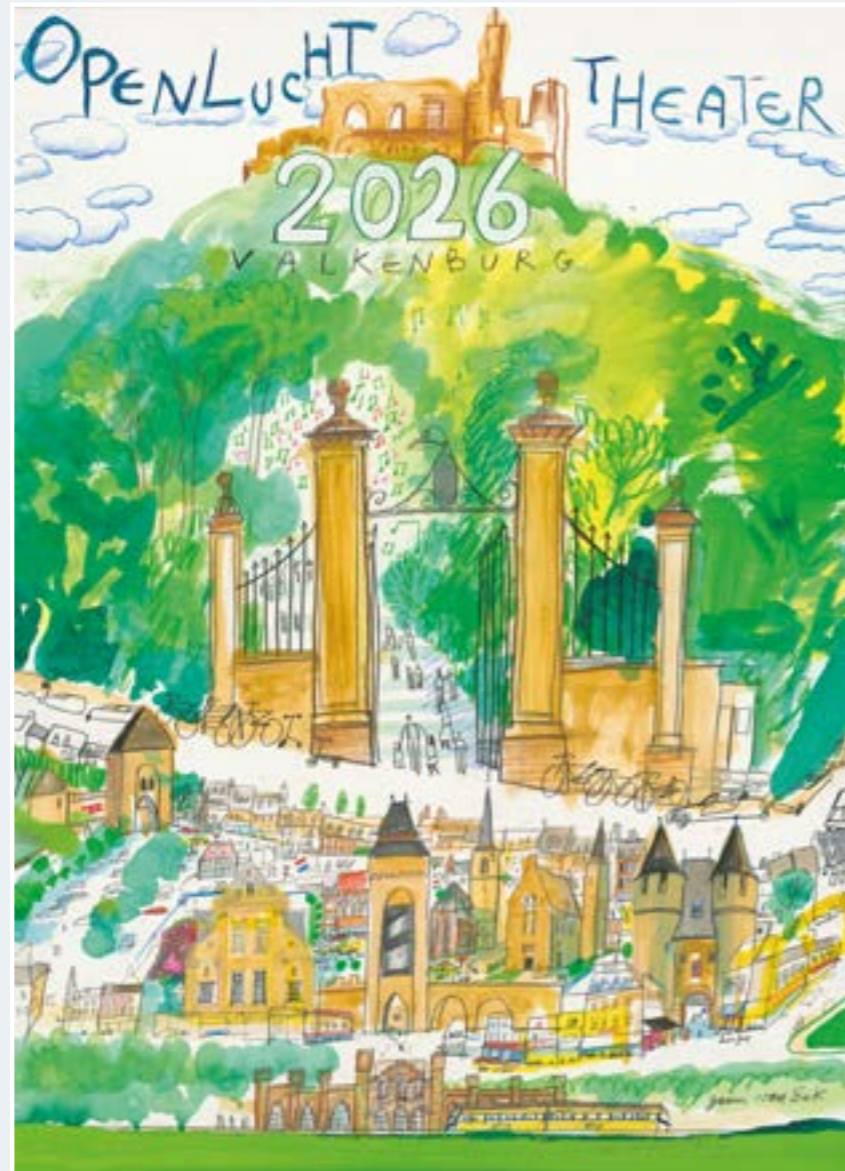
Rondleiding & proeverij: wo, vr, za, zo
Proeverij: dagelijks
3 augustus Picknick in de wijngaard
Reserveren: www.domeinholset.nl

**DÉ STIHL DEALER VAN
HET JAAR!**

STIHL

FRISSEN
GROEN TECHNIEK
VALKENBURG A/D GEUL

Jubileumposter openluchttheater VALKENBURG **TEN VOETEN UIT**

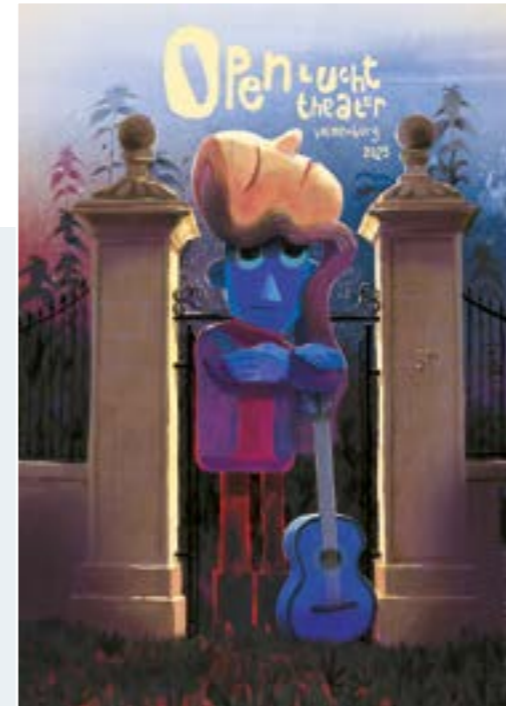
Poster Guus van Eck 2026

Ook dit jaar komt het Openluchttheater met een bijzondere poster. Na Erik Lemeer en Mark Janssen heeft Guus van Eck in dit jubileumjaar het theater vereeuwigd.

In 1916 opende het Openluchttheater Valkenburg haar poorten en het is daarmee het oudste openluchttheater van ons land en volgens velen ook het mooiste. Want de ligging in het Rotspark tussen mergel en groen is schilderachtig.

De band tussen Valkenburg en het theater is sterk. De schepping van architect Pierre Cuypers is een van de iconen van Valkenburg en

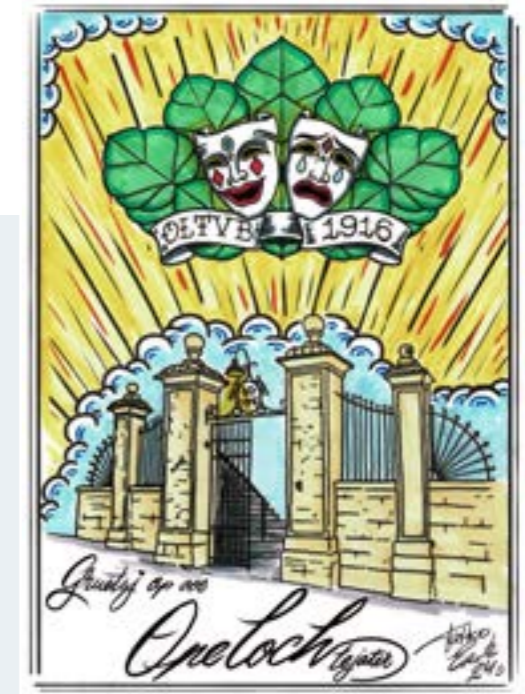
trekt al 110 zomers lang artiesten en bezoekers naar ons stadje. In een recent onderzoek kwam naar voren dat de waardering voor het theater erg hoog is en dat het theater ook een forse bijdrage levert aan de plaatselijke economie. Maar de ontastbare waarde is natuurlijk veel malen groter. Cultuur is een belangrijke troef van Valkenburg aan de Geul. Die culturele waarde komt ook tot uiting in de posters die het theater nu voor het derde jaar op rij laat maken. Dit jaar dus met een kleurrijk ontwerp van Guus van Eck.

Poster Mark Janssen, 2025

Vrolijke noten

Net als Erik Lemeer en Mark Janssen heeft Guus van Eck de poort aan de Plenkertstraat centraal gezet. Als je goed kijkt zie je daarachter, tussen het groen, allemaal vrolijke noten opstijgen. Ook heeft de kunstenaar tussen het station onderaan en de kasteelruïne op de berg, de mooiste plekjes van Valkenburg getekend. Er valt veel te ontdekken. De bekendste gebouwen, pleinen, gevels, daken, wandelende mensen, geparkeerde auto's, fietsers. Het is je reinste kijkprent!

Poster Erik Lemeer, 2024

Internationale naam en faam

Erik Lemeer is een internationaal bekende tattoo-artiest, die niet alleen de eerste poster voor ons theater ontwierp, maar daarna ook het populaire Pinkpop-hoedje. De kinderboeken van Mark Janssen worden wereldwijd verkocht en geprezen. Onlangs won hij nog de Woutertje Pieterse Prijs voor het beste Nederlandstalige kinder- of jeugdboek. Guus van Eck is afkomstig uit Sittard en woont op Sicilië. Hij is al jarenlang in Limburg bekend met zijn kleurrijke stadsgezichten, maar zijn werk strekt zich ook uit tot Singapore, Londen en New York.

Raamposter en vrijkaarten

De poster van Guus van Eck is gratis af te halen op diverse plaatsen in de gemeente. Zie onderstaande informatie. Mensen die de poster aan het raam hangen maken wekelijks kans op 2 tickets voor een theatershow, ook voor uitverkochte voorstellingen. Op zich een mooie actie, maar daar gaat het natuurlijk niet om. De raamposter is een manier om de sterke band tussen Valkenburg en het theater te illustreren. De poster is een ode aan het cultureel erfgoed van de stad en door hem op te hangen laat je zien het Openluchttheater te koesteren.

Voor meer informatie over de posteractie van het Openluchttheater: www.oltvb.nl

Foto Mark en Guus, Mark Janssen met Guus van Eck in zijn atelier op Sicilië

PLUS KAUMANNNS

Meer dan boodschappen alleen

Foto: Team Schimmert

Foto: Team Berg en Terblijt

Een snelle boodschap, een praatje in de winkel, iets lekkers voor vanavond of een verse maaltijd als koken er even niet van komt. Bij PLUS Kaumanns in Berg en Terblijt en Schimmert draait het al jaren om méér dan de dagelijkse boodschappen. Ralph Kaumanns en zijn dochter Ivana runnen de winkels samen, ieder met dezelfde overtuiging: een supermarkt hoort dichtbij te staan. Bij het dorp, bij de klanten en bij wat mensen op dat moment nodig hebben.

'Mijn ouders zijn in 1970 begonnen met een winkel en hebben in 1981 de Spar in Berg en Terblijt overgenomen,' vertelt Ralph. 'Die betrokkenheid bij het dorp en bij de verenigingen zat er vanaf het begin in. Dat is ook altijd de kracht gebleven.' Door de jaren heen groeide de winkel in Berg en Terblijt mee met de omgeving. In 2016 kreeg de supermarkt de vorm zoals die er nu staat. Twee jaar geleden kwam daar de winkel in Schimmert bij. 'Dat is nog volop in ontwikkeling, maar we doen het vanuit dezelfde gedachte. Lokaal, persoonlijk en met aandacht.' Die lokale betrokkenheid past volgens Ralph ook bij PLUS. 'PLUS is sterk in zelfstandig ondernemerschap. We zijn geen filiaalbedrijf waar alles van bovenaf wordt bepaald. Natuurlijk krijgen we ondersteuning op het gebied van marketing en inkoop, maar als ondernemer dragen we zelf de verantwoordelijkheid. Daardoor kunnen we ook echt kijken wat hier in de buurt werkt.' Dat zie je terug in de winkels, waar lokale producten een duidelijke plek krijgen. Van fruit en vleeswaren tot salades en brood. 'Juist daarmee kun je verschil maken.'

Uit eigen keuken

Een van de meest opvallende voorbeelden daarvan is de eigen makerij in Berg en Terblijt. Wie de winkel binnenloopt, kan het soms letterlijk ruiken: er wordt gekookt. 'Veel mensen weten nog niet dat we onze maaltijden zelf vers bereiden,' zegt Ivana. 'Dat gebeurt gewoon hier in de winkel. Geen standaard kant-en-klaar dat ergens anders

vandaan komt, maar echt door onze eigen collega's gemaakt.' Het begon ruim drie jaar geleden klein. 'Met campingpitjes,' lacht Ivana. 'We maakten stampot en pastaschotels en keken hoe klanten erop reageerden.' Inmiddels zijn er twee koelingen gevuld met een breed assortiment verse maaltijden. Kok Lilian, al 12½ jaar onderdeel van het team, staat zes dagen per week in de keuken. 'Ze werkte vroeger vooral op de vleesafdeling, maar dat werd lichamelijk te zwaar. Toen zijn we samen gaan kijken wat wél bij haar paste. Zo is dit ontstaan.' De maaltijden vinden hun weg naar allerlei klanten. Alleenstaanden en ouderen die een gezonde maaltijd willen zonder zelf uitgebreid te koken. Toeristen die in de omgeving verblijven en liever iets goeds meenemen dan uit eten gaan. Maar ook gezinnen maken er gebruik van. Ivana: 'Het zijn veel eenpersoonsmaaltijden. Dat is juist handig. De een wil pasta, de ander bami of stampot. Even in de magnetron of oven en iedereen eet iets wat hij lekker vindt, op het moment dat uitkomt.' In de zomer komen daar koude wraps, maaltijdsalades en salades voor bij de barbecue bij.

Ook in Schimmert liggen de verse maaltijden inmiddels in de winkel. Ze worden vanuit Berg en Terblijt geleverd. 'Dat werkt efficiënt en zo kunnen klanten in beide dorpen ervan profiteren,' zegt Ralph. De plannen gaan verder. 'We willen het kookgedeelte professionaliseren en uitbreiden. Denk aan meer variatie, zoals varkenshaas met roomsaus, krieltjes en sperziebonen.' Naast de maaltijden is er nog zo'n product waar PLUS Kaumanns trots op is: de pizza's van restaurant La Casa in Valkenburg, exclusief verkrijgbaar in Berg en Terblijt. 'We kennen de ondernemers van La Casa al jaren,' vertelt Ivana. 'Samen zijn we gaan kijken hoe we restaurantkwaliteit naar de winkel konden brengen. Het begon met goed deeg, later kwamen de verschillende belegde pizza's erbij. Vers, ambachtelijk en thuis af te bakken.' 'De markt verandert,' zegt Ralph. 'Mensen zoeken gemak, maar willen ook kwaliteit en iets dat vers en betrouwbaar voelt. Daar bewegen wij in mee.'

DE FONTEIN VAN THOMAS RODR

Tekst: Jan Schurgers Beeld: Jo van Aken

In de zomer lopen duizenden wandelaars langs de fontein in het Odapark. Zeker de bewoners van Broekhem. En misschien zullen ze zich afvragen, wanneer is die daar aangelegd en door wie. Dit artikel geeft daar een antwoord op.

De ontwerper is priester-kunstenaar Thomas Rodr die op 15 augustus 1927 werd geboren in Slovec in Tsjechoslowakije. In Praag volgde hij het gymnasium en in 1948 vluchtte hij voor de naderende machtsovername door

de communisten naar Nederland, waar hij filosofie en theologie ging studeren. Die studie sloot hij in 1953 af met zijn priesterwijding bij de paters Augustijnen in Venlo.

Hij ontdekte zijn creatieve mogelijkheden en probeerde zich in te schrijven aan de Academia di Belle Arti di Roma, wat niet lukte. Vandaar vertrok hij naar Florence en Milaan, zoekend naar de mogelijkheden om zichzelf verder te vervolmaken. Hier vond hij ook de basisopleiding voor zijn eerste grote opdracht: het Mendel monument in Haarlem in 1965.

Ontdekking

Gregor Johann Mendel (1822-1884) was een Oostenrijkse Augustijn met belangstelling voor biologie. Hij wordt vaak 'de vader van de genetica' genoemd. Na zijn terugkeer ging hij les nemen aan de Jan van Eyck Academie in Maastricht waar hij cum laude afstudeerde. Een expositie in Maastricht maakte meteen daarna veel indruk, met als gevolg exposities in België, Duitsland en Nederland, zoals onder andere in Venlo, Sittard en Weert. Maar ook in Valkenburg had men hem ontdekt. In 1968 waren plastieken in de Fransche Molen te bewonderen en maakten de kunstliefhebbers uit de regio kennis met een virtuoos artiest. Hij breidde zijn mogelijkheden uit met houtbewerking en volgde een creatieve cursus elektrisch en autogeen lassen. In zijn atelier in Venlo ontstonden de meest wonderlijke kunstwerken, meestal geënt op zijn religieuze achtergrond. Zo maakte hij kruisbeelden zoals in Etenaken, tabernakels en beeldengroepen.

In 1971 kreeg Thomas Rodr opeens wereldnaam door een winkelpui in Amsterdam. De Limburgse architect Debije had de opdracht aanvaard om de in Jugendstil uitgevoerde oude voorgevel van juwelier Citroen in de Kalverstraat, samen met het interieur, een nieuw gezicht te geven. Daarvoor schakelde hij Thomas Rodr in. Die ontwierp een bronzen winkelpui van 4.5 bij 3.7 meter. Die trok daarna zoveel bekijks van de internationale bouw- en kunstwereld, dat zijn naam op slag tot ver buiten de landsgrenzen bekend werd.

Kosten waterpartij

In juni 1973 keerde hij terug in Valkenburg met een expositie in museum Oud Sijadhoes in de Grotestraat. Op 9 juni werd daar de tentoonstelling geopend, na een inleiding door dr. Jan Elemans. Het gaf hem nog meer bekendheid in onze regio en het was dan ook niet vreemd dat hij in 1976 gevraagd werd om een fontein in een bassin te ontwerpen in het Odapark, naar aanleiding van de bouw van het toenmalige casino en zalencomplex. Omwonenden stonden zelfs een stuk grond af. Het geheel was een schenking van de aannemers betrokken bij de bouw en realisatie van het Casino en Cocarde. Ze boden het kunstwerk aan bij de gemeente die er een geschikte plek voor zocht. De waterpartij zou 11.500 gulden gekost hebben.

In 2019 werd een restauratie noodzakelijk en maakte de Kunsten Cultuurraad zich sterk voor de realisatie daarvan en van de schoonmaak van het kunstwerk. Bijna vijftig jaar pronkt de fontein nu in het bassin. Ze spuit water in de zomer en in de winter wordt het bassin leeggepompt om gezuiverd te worden en om bevroering te voorkomen.

Afwisselende materialen

Thomas Rodr woonde en werkte een tijdlang in Venlo. Hij gebruikte afwisselende materialen voor zijn kunstwerken zoals brons, hout, beton, steen, messing, koper, ijzer en later ook polyester. Zijn objecten zijn vooral reliëfs, kruisbeelden, fonteinen, grafmonumenten, vrijstaande beelden en monumentaal werk. Vaak met onderwerpen van gewone mensen, zoals dweilende huisvrouwen, bierdrinkers, turnsters, danseressen en Bijbelse figuren. Verschillende van zijn werken staan in de openbare ruimte in Venlo en omgeving.

In 2002 schonk hij een aantal van zijn werken aan het museum Catharijneconvent in Utrecht. Een ander deel is ondergebracht bij de Stichting tot behoud van het erfgoed van Thomas Rodr.

In 2007 was er op tachtigjarige leeftijd een tentoonstelling in Domani in Venlo. Thomas Rodr overleed op 6 juni 2011 op 83-jarige leeftijd, maar maakte wel nog mee dat er in 2008 een boek over hem verscheen.

SPAUWEN TRAVEL

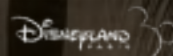
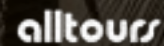
BOUTIQUE

UW REISBUREAU VOOR ALLE VAKANTIES
IN HET CENTRUM VAN VALKENBURG

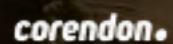
WERELDWIJD REISAANBOD

Van eilandhoppen in Griekenland tot een rondreis door Azië of een mooie cruise

PERSOONLIJK REISADVIES

Kom langs in onze inspirerende boutique – waar uw reiswensen alle tijd, rust en aandacht krijgen

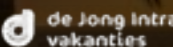
REIZEN OP MAAT

Van een bijzondere huwelijksreis tot een exclusieve rondreis met privégids – geheel afgestemd op uw wensen

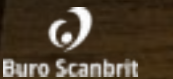
TOT IN DE PUNTJES GEREGELD

Zorgeloos van begin tot eind – wij nemen alles uit handen: vluchten, hotels, transfers en excursies

COMPLEET AANBOD

Ook voor reizen van gerenommeerde touroperators uit Nederland, België en Duitsland – voor dezelfde prijs als online, maar met onze persoonlijke service erbij

MOGEN WIJ U VAN DIENST ZIJN?

SCAN DE QR-CODE:

085-067 00 15

POSTSTRAAT 6
VALKENBURG A/D GEUL

MA. T/M VR.: 09:00-17:00 UUR

WWW.SPAUWEN.NL

MERGEL, MACHT EN EEN BLIK OVER EUROPA

Kasteelruïne & Fluweelengrot

Wie boven op de Kasteelruïne van Valkenburg staat, kijkt niet alleen uit over het Geuldal. Je kijkt ook terug in de tijd. Naar ridders, belegeringen, rijke bewoners, veldslagen en de eeuwen waarin Valkenburg veel meer was dan een toeristische trekpleister. 'Valkenburg is horeca en landschap, zeker,' zegt voorzitter René Paulssen. 'Maar het is óók historie. En die geschiedenis mogen we best wat beter kennen.'

De Stichting Kasteel van Valkenburg bestaat inmiddels 102 jaar en heeft één duidelijke opdracht: de Kasteelruïne en Fluweelengrot behouden voor de toekomst. Niet door het kasteel opnieuw op te bouwen, benadrukt René. 'Dat past niet bij onze doelstelling. Bovendien bouw je dan over het origineel heen. Wat we wél willen, is mensen beter laten beleven hoe immens groot en belangrijk dit kasteel ooit is geweest.' Want

dat was het. Het kasteel lag niet toevallig op de Heunsberg. Vanaf die hoogte had je overzicht over de hele omgeving. Macht, mergel en ligging kwamen hier samen. De heren van Valkenburg speelden eeuwenlang een rol in een veel grotere, euregionale geschiedenis. 'Onze regio hoorde bij een Europa dat voortdurend in beweging was. Fransen, Spanjaarden, Hollanders; iedereen trok hier doorheen of vocht hier om invloed.'

Eigenwaarde

Juist daarom vindt René historisch besef zo belangrijk. 'Leer de geschiedenis van je eigen omgeving kennen. Dat geeft eigenwaarde en zet alles in perspectief.' Om die geschiedenis dichterbij te brengen, zet de stichting steeds meer in op beleving en educatie. Met augmented reality kunnen bezoekers via een app zien hoe het kasteel er waarschijnlijk heeft uitgezien. Niet als fantasie, maar gebaseerd op onderzoek. Ook zijn er plannen om elementen zoals de brugpoort met ophaalbrug, de toegangspoorten en de

gewelfde kelder weer voelbaar te maken in de routing. 'Als mensen nu boven komen, zien ze vooral mergelresten. Straks willen we stap voor stap laten ervaren hoe je vroeger via poorten het kasteel binnenging. Zo bouwt de beleving zich steeds verder op.' Het archeologisch en bouwhistorisch onderzoek is nog in volle gang. 'Oude tekeningen, rapporten en duizenden vondsten worden opnieuw bekeken en bij elkaar gebracht. Dat moet straks een completer beeld geven van het belang van het kasteel van Valkenburg.'

Vluchtroute

Ook de Fluweelengrot vertelt een eigen verhaal. Met haar schilderingen, schuilplekken, oorlogsrondeleidingen, verhalen over bokkenrijders, onderaardse gangen en historische vluchtroute is de grot onlosmakelijk verbonden met de stad. 'We willen inwoners én toeristen triggeren,' zegt René. 'Kinderen, ouders, vakantiegeangers. Niet beleerend, maar uitnodigend. Want wie weet wat hier gebeurd is, kijkt anders naar Valkenburg. Dan zie je niet alleen een ruïne, maar een geschiedenis van mergel, macht en mensen.'

Website: www.kasteelvalkenburg.nl
Kassa en informatiepunt: Daalhemerweg 27, Valkenburg a/d Geul
Kasteelruïne en Fluweelengrot zijn dagelijks geopend.

René Paulssen

Silvia Wachelder - Vangangelt en Claudia Lambij

Een warm thuis in de laatste levensfase

DOOR: DE MEDIA EXPERTS ★ BEELD: RENKE GODSCHALK

Sevagram beschikt over twee hospices in Zuid-Limburg. Een in Mechelen en een in Valkenburg. Hospice Martinus in Mechelen heeft een dorps karakter, het Geerlingshospice in Valkenburg heeft een stads karakter. In deze twee high care hospices zijn 24 uur per dag gespecialiseerde zorgprofessionals aanwezig die directe toegang hebben tot het behandelteam van huisartsen en specialistische behandelaren.

“Dit klinkt wellicht als een vanzelfsprekendheid, maar dat is het zeker niet”, zegt verpleegkundige Claudia Lambij. “Omdat wij gespecialiseerde zorgprofessionals in huis hebben en de lijnen met de directe behandelaren kort en goed zijn kunnen we ook mensen met een complexe palliatieve zorgvraag een thuis bieden en is er expertise aanwezig op het gebied van pijn- en symptoommanagement.”

Levenservaring

Alle zorgprofessionals hebben ook de opleiding Palliatieve Zorg gevolgd bij Zuyd Hogeschool. Palliatieve oftewel terminale zorg richt zich op de kwaliteit van leven in de laatste fase. Het

gaat om het verlichten van klachten, het bieden van comfort en het ondersteunen van gasten en hun naasten bij lichamelijke, psychische, sociale en spirituele vragen. Dat vraagt van zorgprofessionals niet alleen vakinhoudelijke kennis, maar ook communicatieve en emotionele vaardigheden. “Levenservaring speelt daarbij ook een belangrijke rol”,

benadrukt Claudia. “Het horen wat er niet gezegd wordt. De vraag achter de vraag. Iedereen leeft op zijn eigen manier en sterft ook op zijn eigen manier. Het aanvoelen wanneer een gesprek wenselijk is of wanneer een gast de ruimte nodig heeft. Soms er gewoon zijn, kan ook al genoeg zijn.”

Vrijwilligers

“Ook de veertig vrijwilligers in Mechelen en Valkenburg spelen een belangrijke rol in de twee hospices”, vertelt Silvia Wachelder - Vangangelt die als teammanager zorg verantwoordelijk is voor de hospices van Sevagram. “Vrijwilligers hebben een andere band met onze gasten en naasten dan de professionals. Ze koken, bakken wafels, doen spelletjes en voeren vaker andere gesprekken met onze gasten. Dat is net dat stukje extra dat we kunnen bieden.” Je kunt de hospices vergelijken met een vijfsterrenplus-hotel. In principe is alles mogelijk. Heeft een gast 's nachts zin in een broodje kroket, dan wordt dat gemaakt. Silvia: “We werken ook samen met de Wensambulace om laatste wensen van onze gasten in vervulling te laten gaan en Sevagram Verenzorg ondersteunt ons bij bijvoorbeeld bijzondere uitstapjes.”

Complementaire zorg

Naast de kleinschaligheid, huiselijkheid, rust, privacy, warmte en betrokkenheid vallen de hospices van Sevagram ook op door het aanbod van complementaire zorg. Dit is aanvullende zorg die naast de reguliere zorg wordt gegeven. Hierbij wordt uitgegaan van een holistische benadering die uitgaat van de lichamelijke,

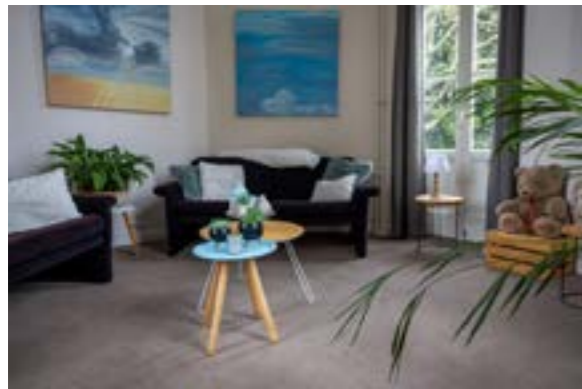

emotionele, mentale, spirituele en sociale behoeften. Complementaire zorg kan klachten verlichten zoals pijn, misselijkheid, braken, angst, vermoeidheid en slaapproblemen en kan

de kwaliteit van leven verbeteren. “Klankschalen, etherische oliën, kruiden, inzet van edelstenen, massages, luisteren naar muziek zijn hier voorbeelden van”, zegt Claudia. “Het mooie is dat alle zorgprofessionals zelf gekozen hebben om zich via

verschillende opleidingen te verdiepen in een complementaire zorg. Het is geen verplichting maar iets dat ze vanuit hun hart doen.

Inmiddels zijn we op sommige gebieden van de complementaire zorg zo gespecialiseerd dat de huisartsen waarmee we nauw samenwerken ons hierin volledig ondersteunen en ons vaker om advies vragen omdat ze zien dat het een positief resultaat oplevert voor de gasten.”

Laatste zorg

De kwaliteit van een hospice valt en staat bij de professionele zorgverleners en de vrijwilligers. “We horen vaak dat gasten en naasten zeggen dat ze eigenlijk eerder naar ons hospice hadden moeten komen”, zegt Silvia. “Dat voelt natuurlijk als een compliment, want het is ons streven om die laatste zorg voor een gasten, maar ook voor zijn of haar naasten zo uitmuntend mogelijk te laten zijn. Vaak komen naasten weken na het overlijden van hun geliefde nog een keer terug naar ons hospice om ons te bedanken voor de zorg van hun naaste.”

Brood Delicatessen Vlaai

Maastricht, Valkenburg aan de Geul,
Bunde, Meerssen en Hulsberg

BART SPITS; DE HARTSLAG VAN EEN DRUMMER

Door: Jan Vermeer

Het is soms best interessant om eens een beeld te krijgen van de route die iemand heeft afgelegd tot de huidige professie. Als daar naar wordt gevraagd, kan het antwoord totaal anders zijn dan verwacht. Verrassender..! Zo was dat ook bij de in Sibbe wonende drummer, annex drumleraar, Bart Spits. Hij groeide op in een keurige omgeving, was een braaf en verlegen manneke, zonder toekomstplannen. Er was dan ook nog geen enkel spoor van zijn latere passie te bekennen.

De bordjesdrager

Het fundament onder zijn loopbaan bleek aanvankelijk niet de basis te zijn onder zijn huidige beroep. Toch lag daar het startpunt van zijn stiel als drummer en als zelfstandige drumleraar. Het begon op 12-jarige leeftijd. Bart wilde trommelaar worden bij de Valkenburgse schutterij. Omdat men dat nogal hooggegrepen vond, werd hij ingezet als

bordjesdrager. Iedereen heeft dat weleens gezien; zo'n kleine snuiter die voor de groep uitloopt met het naambordje van die schutterij in zijn knuisten. Dat hij dit met volle overgave probeerde te doen, paste weliswaar bij zijn karakter, maar de realiteit was toch een tikkeltje weerbarstiger. De Bart Spits van toen, bleek totaal geen gevoel voor ritme te hebben, liep dus voortdurend uit de maat en was vaak veel te snel waardoor de afstand tussen hem en de "bielemannen" groter werd dan bedoeld. Desondanks was dit probleem te overzien want, zoals bij elke vereniging, was de clubtrouw belangrijker dan het talent of de uitvoering van een opgelegde taak. Sterker nog, toen enige tijd later bleek dat schutterij de Jonge Nobeles over te weinig trommelaars beschikte, werd aan Bart gevraagd om eens te kijken of hij dan toch die rol zou willen vervullen. En zo geschiedde het ook. Bart Spits werd trommelaar. En dat heeft hij geweten, want op weg naar het

eerstvolgende schuttersfeest bleek het korps maar over één trommelaar te beschikken: Bart Spits..! Tijd om te weigeren was er niet, want het defilé ging onverbiddelijk van start, de schutters kwamen in beweging en Bart gaf het marstempo aan. Als enige. Voor het eerst voelde hij het volle gewicht van zijn eerste openbare optreden als slagwerker.

Het "eureka-moment"

Niet lang daarna ging zijn belangstelling al snel voorbij aan het gewone trommelwerk. Regelmatig werden er bezoeken gebracht aan de cafés waar de bandjes optraden. Toen zag hij ook de Valkenburgse drummer Roland Keulaerts aan het werk en dacht meteen: "dit wil ik ook..!" Voor het eerst stond er een duidelijk doel op zijn voorhoofd geschreven. Maar pas op. Van bordjesdrager naar solo-trommelaar is een grote stap. En van daaruit naar drummer, naar muzikant, wel zeker een nóg grotere. En al helemaal voor Bart, want was hij niet die bordjesdrager die geen gevoel voor ritme had? Die de grootste moeite had om in de maat te lopen? Precies! Toch had er zich een moment voorgedaan waarop hij voelde dat hij het kon. Hij wist echter ook dat er nog een lange weg te gaan zou zijn. Die weg zou bij de muziekschool in Valkenburg beginnen. Daar werd de basis gelegd. Daarbuiten werden de opgedane vaardigheden verder aangescherpt door met anderen samen te spelen. Vaak bij beginnende bandjes, want daar was je toen welkom als je een eigen drumstel had. En dat had hij. Een mooie rode set van het merk Tama. Gekocht bij muziekwinkel Daan Smit in Maastricht. Samen met drummer, vriend en plaatsgenoot

Thei Bien. Door de muzieklessen, de vele eenzame oefen-uren en het samenspel met anderen voelde Bart hoe hij groeide als drummer. Het plezier dat hij hieraan beleefde was zijn belangrijkste motivator. En misschien ook wel de kiem van de volgende stap om beroepsdrummer te worden en daarnaast als drumleraar zijn vaardigheden door te geven aan anderen. Maar, om dát te realiseren moest er nog een omvangrijk traject worden afgelegd.

Het conservatorium

Om dus zijn doel te bereiken werd een nog hogere graad van vastberadenheid geëist want de volgende stap, na de muziekschool, was het conservatorium. Om daar te worden toegelaten moest na het MAVO- ook het HAVO-diploma worden gehaald. Met het ultieme doel nog steeds voor ogen, knokte Bart zich ook hier doorheen waarna hij daadwerkelijk de wereld van het conservatorium binnentapte. Tot aan de rand gevuld met motivatie en vertrouwen. Maar daar bleek het er allemaal anders aan toe te gaan dan verwacht. Vanaf de eerste dag werd hij confronteerd met ingewikkelde jazz-gedachten en andere ondefiniberebare, abstracte muziekvormen. Deze methode ontnam hem het plezier, zaaide twijfel over de tot nu toe gemaakte keuzes waardoor de frustraties al snel de overhand namen. Kortom, het conservatorium bleek een grote worsteling te zijn. Toch werd deze dissonant uiteindelijk overwonnen. In die zin dat Bart wel degelijk afstudeerde, maar het plezier om als drummer muziek te maken was intussen tot onder het nulpunt gedaald.

De bepalende opmaat

Gelukkig zag Frank Giebels, nota bene pianodocent, het lijden van zijn student en bood hem aan om te helpen met het terugvinden van de vreugde in de muziek. Hij begeleidde hem zelfs tijdens zijn praktijkexamen. Door deze "opmaat" zag hij opnieuw in dat het plezier boven de prestatie gaat. Theoretische muziekkennis en de vaardigheid om een instrument soepel te bespelen zijn belangrijke ingrediënten, maar het wordt pas muziek als het plezier tastbaar is, als de emotie hoorbaar is en het gevoel je meeneemt naar de volgende noot.

Van processie naar professie

Voordat zijn loopbaan echter een definitieve richting had gevonden, koos Bart voor een nuttige, leuke, leerzame en daardoor passende "sabatikal" door op 26-jarige leeftijd alsnog zijn dienstplicht te vervullen bij (hoe kan het ook anders) de Koninklijke Militaire Kapel in Den Haag. In die tijd hoorde Bart van de beroemde jazzdrummer John Engels. Onder de indruk van zijn kijk op musiceren als slagwerker, zocht Bart contact met hem in de hoop om ook lessen van dit fenomeen te krijgen. En dat lukte. Bart toog naar Amsterdam en putte daar nieuwe inspiratie uit de enorme gedrevenheid van deze kanjer. Daar werd al snel ontdekt dat zij dezelfde muzikale hartslag bleken te hebben, waardoor de motivatie nog meer toenam om voluit door te gaan op de "ingeslagen" weg. Het vervolg kon aldus als vanzelfsprekend worden opgevat, want Bart ging weldra aan de slag als drumleraar. Eerst als oproepkracht via een uitzendbureau, als ZZP-er in zijn eigen drumschool en later ook bij o.a. Muziekcentrale Adams in IJtvoort en muziekschool Collab in Valkenburg. Naast de lessen, verzorgt hij hier, en op gewone scholen, regelmatig workshops

drummen, bucket-drum en percussie. Met deze all-round achtergrond is Bart dus een gewilde mede-muzikant waardoor hij actief is in diverse jazz-, blues-, pop-rock-reggae- en dixielandbands. Als vaste kracht, maar daarbuiten ook vaak als invaller.

De hartslag

Muzikanten streven naar perfectie. En dat terwijl zij allemaal weten dat dit niet bestaat. Maar zij blijven er wel naar zoeken. En zo groeit ook het onderlinge respect voor elkaars talent en elkaars interpretatie. Door samen te spelen en het eigen ego opzij te zetten, vinden hun muzikale harten elkaar waardoor er bijzondere vriendschappen kunnen ontstaan. Soms zelfs voor het leven. Op deze manier kwam Bart niet alleen in contact met grootheden zoals de eerder genoemde, nu 91-jarige jazzdrummer John Engels, maar ook met opnametechnicus annex drummer Max Bolleman en nog een handvol van die namen. Zo ontmoette Bart, tijdens een jamsessie in een Maastrichts café, de in Europa rondzwervende Amerikaanse gitarist Al Defino. Geen kleine jongen die er (terecht) prat op ging dat hij was afgestudeerd aan het prestigieuze Berklee College of Music in Boston USA. Hij had er zelfs als docent jazzgitaar gewerkt. Al Defino wilde dus meespelen. Ook dit leidde weer tot een van de vele magische momenten waaruit zo'n bijzondere vriendschap voor het leven ontstond. Opnieuw, vanwege die eerder genoemde magische "hartslag". Niet te verwarren met de "trommelslag" van de drummer, maar vooral met het "hart" van de muzikant. Daar ontstaat de verbinding en de liefde voor de muziek. De wens om dit ook op anderen over te brengen heeft een drumleraar van de drummer gemaakt. Of eigenlijk, als je echt helemaal teruggaat, van de toen nog piepjonge, Jonge Nobele schutter; de bloedserieuze bordjesdrager van weleer.

GEMEENTEGROT
VALKENBURG

VOLG ONS OP SOCIAL MEDIA

WAT JE NIET ZIET, WACHT OM ONTDEKT TE WORDEN.

Achter de mergelwanden schuilt een wereld vol verborgen verhalen. Zet één stap naar binnen en ontdek hoe hier eeuwenlang werd gewerkt, geleefd en geschuild.

Kijk voor meer informatie over tickets en openingstijden op onze website.

DE KUNST EN CULTUURRAAD VALKENBURG AAN DE GEUL (KCR): VERBINDER EN INITIATOR

Valkenburg aan de Geul kent vele uiteenlopende culturele verenigingen en stichtingen waar de eigen inwoners actief in zijn. Dit rijke culturele verenigingsleven is het koesteren én ondersteunen waard, zeker in een tijd waarin deze organisaties met vergelijkbare uitdagingen te maken hebben.

Zo zijn de vrijwilligers, de kurk waar ze op draaien, een schaars goed geworden. Nieuwe generaties, het verse bloed, zijn moeilijk te motiveren om mee te doen in de organisatie.

De veelal geringe bezetting moet zich, naast het bijhouden van alle ontwikkelingen op het terrein van wet- en regelgeving en digitalisering, bezig houden met allerlei bestuurlijke en financiële aangelegenheden waardoor er weinig tijd overblijft om aan de kerntaken te werken. Subsidies kunnen zelfs de meest primaire kosten niet meer dekken, waardoor menige vereniging bestuurlijk en financieel kopje onder dreigt te gaan.

Óngerein

De KCR is op deze problematiek ingesprongen met een project dat Óngerein is genoemd. Met dat project stimuleert de KCR culturele verenigingen om kennis en ervaring te delen, zodat zij elkaar kunnen helpen. Experts op deelterreinen worden voor Óngerein-bijeenkomsten uitgenodigd om nieuwe kennis over te dragen op de deelnemers. Deze aanpak wordt ondersteund door een digitaal platform waarop de organisaties al hun informatie kunnen delen. Deze website heet 1Valkenburg.nl. Diverse instanties hebben al de weg naar deze website gevonden. Het project Óngerein bestaat uit een aantal stappen van kennismaken, knelpunten delen, oplossingen bieden en elkaar informeren tot daadwerkelijk samenwerken, soms zelfs samengaan. Stip aan de horizon is om op basis van een grondig behoefte-onderzoek samen een eigen huis te bouwen, het Cultuurhuis Valkenburg aan de Geul!

Voor de jeugd

Een tweede speerpunt van de KCR is de cultuureducatie voor de jeugd. Na drie succesvolle edities organiseert de KCR dit jaar voor de vierde keer het project Kind & Kunst in de laatste week van de zomervakantie. Een volle week cultuur-educatieve activiteiten voor zo'n 60 kinderen in de leeftijd van 8 t/m 12 jaar. Het project Kind & Kunst is inmiddels bekend en heeft een breed draagvlak bij de gemeenschap, de scholen en lokale kunstenaars. Het breidt zich steeds verder uit. Zo is er een voorprogramma van drie weken in samenwerking met de basisschool Broekhem.

Schilderschool

Op dit moment wordt gewerkt aan de uitrol van een soortgelijk programma samen met de basisschool Berg en Terblijt voor mei/juni van dit jaar. Daarnaast participeert de KCR met een aanbod aan workshops in het programma Collectief/Creatief van de muziekschool.

En tevens zet de KCR zich in voor een follow up van een prachtig kunstproject waaraan 350 kinderen van Adelante hebben meegewerkt. Er worden gesprekken met dit Jeugdcentrum gevoerd over het opzetten van een schilderschool voor kinderen. Dit zou een voorloper kunnen worden van een algemeen cultureel educatiecentrum voor de jeugd van de hele gemeente Valkenburg aan de Geul.

Op alle andere activiteiten van de KCR zoals de Vliegeniersherdenking aan de Oostergats, de twejaarlijkse uitreiking van de Kunst- en de Cultuurprijs, de uitreiking van de Stiena Ruijpersring, de organisatie van de vrijwilligersdag, het jeugdtheater; in de volgende editie van Kijk op Valkenburg leest u hier meer over.

Meer weten? Kijk online:
<https://1valkenburg.nl/over-de-kcr/>

POLFERMOLEN IN NIEUW JASJE

In Valkenburg gonst het van de berichten over de vernieuwing van de Polfermolen. Er zijn grootse plannen voor verbouwing en uitbreiding van het complex. Maar laten we wel wezen en niet vergeten dat het een aantal jaren geleden op de nominatie stond om afgebroken te worden. Totdat raadslid en wethouder Kleijnen zich met hand en tand ging verzetten in het belang van de gemeenschap.

Hij kon het zwembad helaas niet redden. Dat werd ontmanteld, maar dankzij soms heftige discussies bleef het gebouw bestaan. En door die inspanningen zijn nu die nieuwe plannen mogelijk. De verenigingen die er al gebruik van maakten kunnen blijven. En de wens van Jef Kleijnen en zijn partijgenoten ging in vervulling. Ze wilden een breed ontmoetingscentrum voor sport, cultuur en welzijn. Er komt zelfs een uitbreiding. De bibliotheek gaat er naar toe en het Historisch Archief Valkenburg (HAV) krijgt meer ruimte voor hun archief. En wellicht krijgt nu ook de biljartclub "t Haantje/BCV" een eigen speelruimte, zodat de leden niet meer naar Heerlen of Maastricht hoeven te rijden om hun hobby uit te kunnen voeren. Het Odensehuis voor mensen die met dementie te maken krijgen, krijgt er een plek, net als het Rode Kruis, Humanitas, Podium 24 en de medewerkers van Bureau 9. De theaterzaal en de sporthal ondergaan een opknappbeurt. Kortom, meerdere instellingen en verenigingen gaan erop vooruit. En dat is precies wat Kleijnen en de zijnen voor ogen stond. Als hij zich niet verzet had was de Polfermolen tegen de grond gegaan en waren al die plannen er nooit gekomen. Daarvoor verdienen hij en zijn medestanders een pluim, een grote pluim zelfs.

Vindt u dat nou ook niet?

Jees

Nu € 150,- korting op een nieuwe cv-ketel

Is uw cv-ketel al wat ouder?

- Voorkom dure storingen
- Bespaar 10 tot 15% op uw gasverbruik

Nu € 150,- korting!
Vraag een gratis vrijblijvend advies aan.

 088 50 50 309
verkoop@kemkens.nl
kemkens.nl/ubaghs

Ubaghs uw cv-ketel specialist

- ✓ Topmerken cv-ketels: Nefit, Remeha, Intergas
- ✓ Vakkundige installatie door eigen monteurs
- ✓ 2 jaar garantie + keuze voor service en onderhoud

SJEF UBAGHS
INSTALLATIETECHNIEK
Uw installateur sinds 1957

Onderdeel van **Kemkens**

Dé fietsspecialist in het Heuvelland

Abels Bikes Gulpen
Rijksweg 113a | Gulpen

| Reparatie | Kleding | Verhuur

Nieuwe & tweedehands fietsen, sportief en recreatief

www.abelsbikes.nl Rijksweg 113a, Gulpen

cannondale SPECIALIZED RIDLEY Gazelle KOGA

VEEL VARIATIE IN MUSEUM VALKENBURG

Tekst: Jan Schurgers.

Foto's: Collectie Museum Valkenburg,
Stichting Lourdesgrot Valkenburg.

Museum Valkenburg komt in de tweede helft van het jaar met gevarieerde tentoonstellingen met werk uit de eigen collectie, een historisch perspectief over 15 jaar kunsttentoonstellingen in het museum gevat in tien thema's, een tentoonstelling over de Valkenburgse Lourdesgrot, die dit jaar honderd jaar bestaat en een jubileumtentoonstelling vanwege het 75-jarig bestaan van het museum.

Nog tot 19 juli duurt de tentoonstelling "Waar Haarlem Limburg ontmoet", met werk van de bekende Haarlemse kunstenaars Mari Andriessen en Kees Verwey en zijn leerling Henk Fonville, die later naar Heerlen verhuisde.

KEES VERWEY (1900-1995) heeft zijn roem te danken aan zijn romantische, impressionistische taferelen die bestaan uit kleur en vorm, waaronder veel bloemstillevens. Naast aquarellen schildert en tekent hij portretten, zelfportretten en grote theaterstukken in zijn atelier aan het Spaarne onder steeds wisselende lichtinval. Museum Valkenburg krijgt enkele tientallen bruiklenen van museum Kees Verwey in Haarlem.

Zijn vriend MARI ANDRIESSEN (1897-1979) verwierf grote bekendheid met de beelden die hij maakte van 'de Dokwerker' en van 'Anne Frank' in Amsterdam. Toen de oorlog afgelopen was wilden veel gemeenten gedenktekens plaatsen. Andriessen werd veel gevraagd voor dergelijke monumenten. De gipsen modellen worden door het museum "Beelden aan Zee" en het "Frans Hals-museum", in leen beschikbaar gesteld.

In 1944 houdt HENK FONVILLE (1919-2011)

een dagboek bij over zijn bezoeken en lessen bij Kees Verwey in Haarlem. Na de oorlog verhuist hij naar Heerlen, waar hij een aanstelling krijgt als docent aan het Bernardinuscollege en teken- en kunstgeschiedenislessen gaat geven. Hij richt een kunstkring op, maakt zelf veelkleurige werken geënt op de natuur om hem heen en blijft contact houden met zijn vrienden in Haarlem tot aan zijn dood.

IN KUNSTHISTORISCH PERSPECTIEF (1945-1970)

(Charles Eyckzaal en Grote zaal, 26 juli – 6 december)

Het museum heeft sinds 2008 tientallen tentoonstellingen samengesteld, waarin een of meer Limburgse kunstenaars of een thema uit de Limburgse kunstgeschiedenis na de Tweede Wereldoorlog centraal stonden. Ten behoeve van de viering van het 75-jarig bestaan van het museum zijn hieruit tien thema's geselecteerd, die samen een goed beeld geven van de Beeldende Kunst in Limburg.

LOURDESGROT VALKENBURG AAN DE GEUL HONDERD JAAR

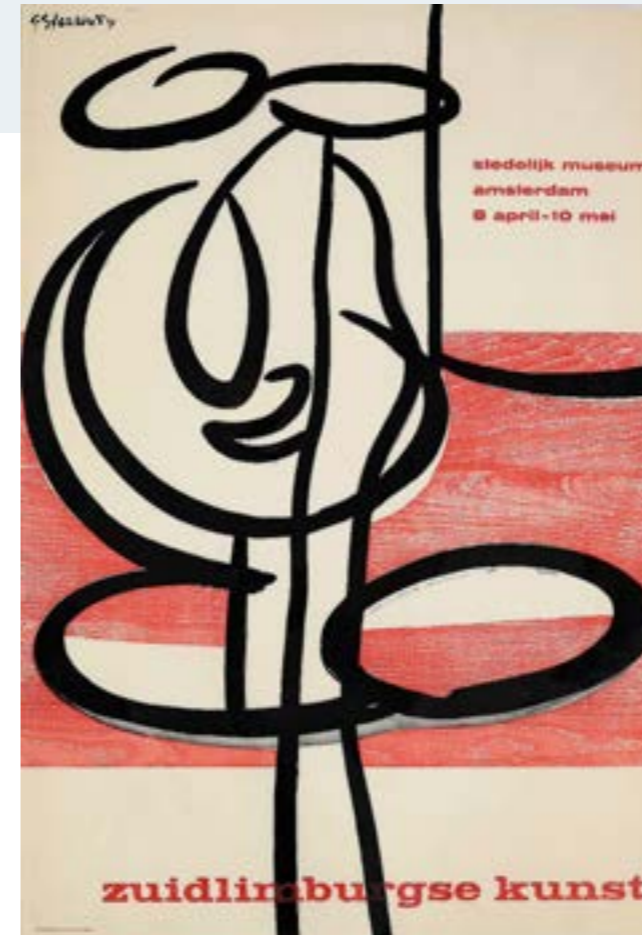
(Jacques Vonkzaal, 3 mei – 29 november)

Het verhaal van honderd jaar Lourdesgrot in Valkenburg is het verhaal van voor-en tegenspoed. Het verhaal van doorzetten, geloven in een ideaal en daar alles voor over hebben. Met veel inzet lukte het steeds weer om alles financieel rond te krijgen. Aan de hand van tientallen fraaie foto's en bijzondere devotionalia wordt het beeld getoond van de honderd jaar oude Lourdesgrot in Valkenburg.

EXPOSITIE MET WERK UIT EIGEN COLLECTIE

(Tweede verdieping, tot december)

Een keuze van werken uit het eigen depot van het museum, met werk van onder andere Lei Molin, Guillaume Stassen, Charles Eyck, Fons Lemmens en Jan van Helden.

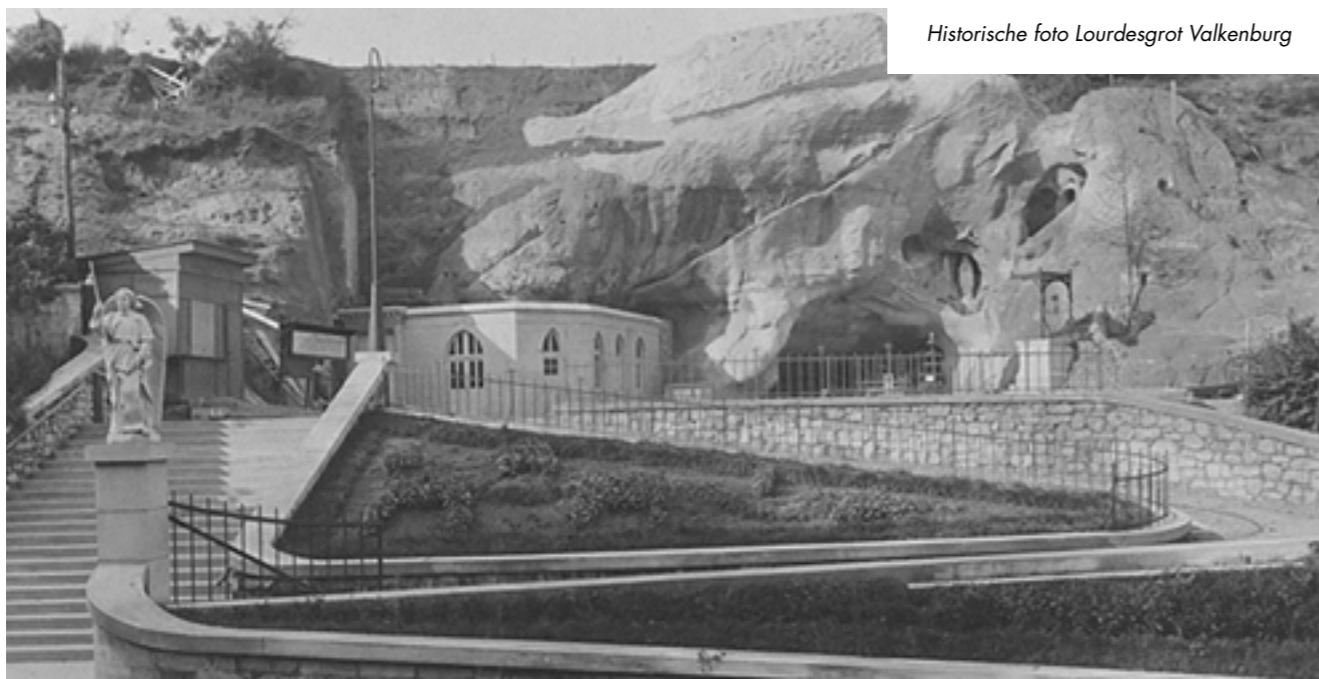
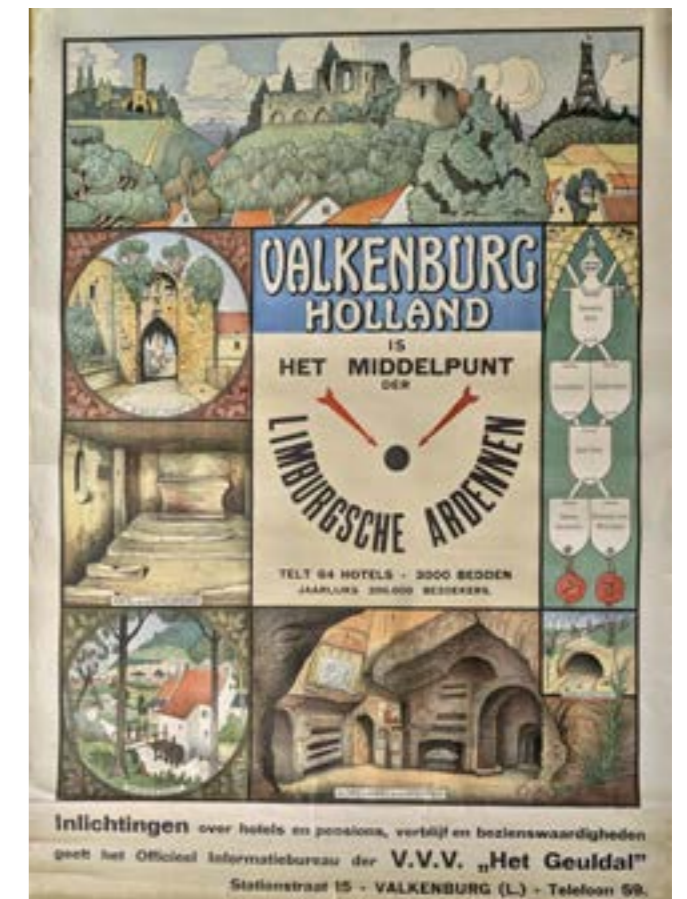

Uitnodiging van Guillaume Stassen voor de retrospectieve tentoonstelling van Limburgse kunstenaars in het Stedelijk Museum in Amsterdam in 1954.

JUBILEUMEXPOSITIE

(Eerste en Tweede verdieping, tot december)

Ontdek het verhaal van Valkenburg, waar geschiedenis tot leven komt in mergel en mysterie. Al sinds de préhistorie wordt de kalksteen gebruikt om te bouwen. En maak kennis met de eerste mens die de mergelsteen en vuursteen ging gebruiken om voorwerpen en gereedschappen te maken. Thema's die verder aan de orde komen zijn het Romeinse verleden, ridders en bokkenrijders en de val van het kasteel in 1672, om zo op weg te gaan naar de Gouden Eeuw van het toerisme.

Historische foto Lourdesgrot Valkenburg

DE RUSTELOZE RUST VAN VICTOR IN DE BRAEKT

Door: Jan Vermeer

In de Mazjerang van september 2025, het officiële nieuwsblad van de gemeente Valkenburg aan de Geul, stond een mooi artikel over Victor In de Braekt. Het handelde over de beslissing om op 76-jarige leeftijd een definitieve punt te zetten achter 45 omgevlogen jaren Café Victor. De fotomaker van de gemeente wilde dat Victor ietsjes onderuitgezakt op een bankje ging zitten. Hiermee zou dan worden uitgedrukt dat het na gedane arbeid goed rusten is. Gelukkig werd die tekst er niet bij gezet want van rusten is voorlopig nog geen sprake.

De aanloop

Officieel is Victor technisch opgeleid, maar gedurende de jaren daarna blijkt hij zich te hebben doorontwikkeld tot een bijzondere meestergraad op het gebied van de omgang met mensen. In eerdere artikelen en columns heb ik al vaker beweerd dat sommige functies in de horeca de opleidingskwaliteit van de voormalige sociale academie ruimschoots overstijgen. Vooral in praktische zin. Zo moet het dus ook met Victor zijn gegaan. Op 19-jarige leeftijd begon hij in de afwaskeuken van de Geulhemermolen. Dus

vanaf de onderste sport van de ladder. Daar werd al snel ontdekt dat zijn aangeboren hartelijkheid en oprechte belangstelling voor alles en iedereen, het talent onderstreepten dat hij in de omgang met de gasten bleek te hebben. Als latere linker- en rechterhand van de eigenaren Lei en Tilla Bemelmans, groeide hij gestaag verder tot "het gezicht" van het cafégedeelte. Dat moet enkele functionarissen van de toenmalige gemeente Berg & Terblijt niet zijn ontgaan want toen er was besloten om een nieuwe sporthal, de Bosdries, te gaan bouwen, werd Victor

benaderd om beheerder te worden van de hierbij behorende kantine.

De etappekoers

En zo geschiedde. In die zin, dat Victor de kantine helemaal zelf inrichtte, omvormde tot sportcafé, dit zelfstandig ging exploiteren en het, voor de duidelijkheid, zijn eigen naam gaf. Wij schreven toen oktober 1980, nu dus bijna 46 jaar geleden en tot en met de laatste dag een begrip in Berg & Terblijt, in Valkenburg aan de Geul, maar ook ver daarbuiten. Achteraf lijkt

waarden en tot succesvol ondernemerschap. Het eerder genoemde zelfvertrouwen was de basis onder de zichzelf aangeleerde competenties. Het gastheerschap had hij meegebracht uit de Geulhemermolen. Zijn rol als beheerder, ondernemer en autoriteit tussen de sporters, de cafébezoekers, de bobo's, schooljeugd en ouders, bleek te steunen op natuurlijk overwicht en op het vermogen om op ingewikkelde momenten de rust te bewaren en zich steeds begripvol op te stellen. De baas zijn, zonder de baas te spelen.

Het klassement

Als je gedurende 45 jaren, 7 dagen per week, van 's ochtend vroeg tot in de late uurtjes als spil overeind kunt blijven tussen de verschillende doelgroepen, dan ben je een topper. Dan voer je het klassement aan van de groten in de branche. En dan is het niet verrassend dat je een rol speelt in talloze verhalen. Niet alleen als beheerder, als gastheer, maar vooral ook als sportliefhebber. Zo was het grote venster tussen de sporthal en het cafégedeelte een mede-bepalende factor om de Bosdries te gaan exploiteren. Tijdens het werk toch naar de sportwedstrijden kunnen kijken. Waar vind je dat? Maar dat niet alleen, want zijn grootste passie is en blijft toch de wielersport. Naast de hand- en spandiensten op organisatorisch, ondersteunend of ceremonieel gebied bij lokale koersen, faciliteerde Victor ook de dopingcontrole van het WK-wielrennen en de jaarlijkse Amstel Goldrace. En omdat Victor ook dan optrad als de vriendelijke, dienstbare gastheer, kwam hij in contact met bekende en minder bekende wielrenners. Met profs, amateurs, junioren en nieuwelingen. Wie Victor In de Braekt kent zal er zich niet over verbazen dat hier vele vriendschappen uit zijn ontstaan. En voor wie het niet gelooft, had eens in het café moeten komen kijken naar de vele relikwieën uit de wielersport zoals kampioenstruiken en honderden unieke foto's. Of het nu om Peter Sagan gaat, Mathieu van der Poel, Marianne Vos, Tadej Pogačar of welke prof dan ook, Victor staat er mee op de foto. Deze collectie is in de loop der jaren zo enorm uitgegroeid dat de rollen inmiddels zijn omgekeerd. Als je als profwielrenner niet met Victor In de Braekt op de foto staat, dan is je carrière niet compleet. Met een knipoog natuurlijk, maar het zegt veel over zijn passie, maar ook voor de waardering voor wie hij is en de manier waarop hij zijn rol steeds heeft vervuld.

Victor met winnares AGR 2021 Marianne Vos

De finale

De aanvang van de renovatie van de Bosdries, was voor Victor het moment om te stoppen. Om met een sierlijk gebaar de handdoek in de ring (niet te gooien maar) te leggen. Een natuurlijk moment. Ondanks dat hij de pensioen- en aow-leeftijd ruimschoots was gepasseerd. Gestopt dus, dat wel, maar wij zijn voorlopig nog niet van hem af. Ook bij de gemeente Valkenburg aan de Geul is iemand zo slim geweest om Victor te

strikken voor een parttime rol als beheerder en gastheer in de Polfermolen. En als het om activiteiten in de wielersport gaat, kan er een beroep op hem worden gedaan. Zo maakt hij nog steeds de pasta voor de renners van TigerrR Cycling Team van ex-prof Rob Ruijgh, waarmee de cirkel rond is. Het gaat bij dit team immers ook om de verdere ontwikkeling van jong talent. Net zoals dat bij Victor is gegaan vanaf de dag dat hij begon bij de Geulhemermolen.

De finish

Met "de finish" wordt doorgaans de eindstreep bedoeld. De meet. Voor wat 45 jaren liefde en passie in de Bosdries betreft, klopt dat. Wat het werkzame leven van Victor betreft, gelukkig nog niet. Ook hierin is een overeenkomst met wielrenners te vinden. Door de intensieve, langdurige training wordt hun hartspier sterker en groter. Dat wordt een sporthart genoemd. Letterlijk..! Victor In de Braekt heeft dat ook. Figuurlijk..!

ONDERSTEBOVEN VAN VALKENBURG

Hier ga je boven én ondergronds zien, spelen, doen en genieten.

Kom jij ook op ontdekkingstocht?

www.visitvalkenburg.nl

DJ & PRODUCER

DOMINIQUE TUMMERS

Door: Jan Vermeer

Foto: Tiffany Konings ©

Elke Valkenburger heeft weleens gezien of gehoord dat Dominique Tummers ergens muziek stond te draaien. Velen zijn er zelfs van op de hoogte dat hij dat nog steeds doet. De echte fans, de volgers, kennen zijn reputatie en weten van het niveau waarop hij al een hele tijd acteert. De wat oudere generatie kent hem echter vooral als telg van de hoteliers-familie Tummers; de voormalige eigenaren van het bekende Valkenburgse hotel tegenover het oudste station van Nederland. Het ware verhaal, dat verborgen is gebleven onder zijn bescheidenheid, toont echter pas de volle breedte van een fijnbesnaarde creator. Al vanaf zeer jonge leeftijd dook zijn artistiek vermogen op. Of nog beter gezegd: "zijn maak-drang". Meestal als motivator, inspiratiebron, of ideeën-turbine. Waar dat later toe zou leiden, was toen nog ongewis. Nu blijkt dit echter een logisch gevolg te zijn van wat er altijd al was.

Het hotel

Het decor van zijn jeugd bestond hoofdzakelijk uit de lounge, het restaurant, de bar en de daarachter gelegen coulissen

van het hotel. Als vanzelfsprekend maakte hij op die manier deel uit van de totale "mise en scène" van het bedrijf waardoor hij, gewild of ongewild, een mede-aanspreekpunt voor de gasten was. Niet verwonderlijk dat zich op die manier het karakteristieke horeca-gedrag manifesteerde. Dus ook de eigenschappen die hierbij horen zoals servicegerichtheid, gastvrijheid, het aanvoelen van de sfeer van het moment en het vermogen om deze zo nodig te verbeteren. Dat zijn een paar van die z.g. "skills" die vaak tot een bredere vorm van mensenkennis kunnen leiden. Vaardigheden die in het vervolg van iemands carrière steeds weer van pas komen. Dus ook, zoals later zou blijken, bij Dominique.

Hobby

Al in zijn prille jeugd raakte Dominique geïnteresseerd in muziek. Aanvankelijk in z'n algemeenheid, zoals bij iedereen. Maar al snel groeide ook de belangstelling voor het effect hiervan op het gevoel van een groep mensen. Vooral ook voor de invloed die muziek kan hebben op de stemming in een bepaalde- of veranderende situatie. Eigenschappen die van een plaatjesdraaier

een goede DJ maken. En op termijn zelfs een topper. Voor zijn eerste publiek was Dominique dat al meteen. Hij was toen amper 9 jaren jong. Zijn podium stond bij een nictje op zolder, zijn apparatuur telde 2 losse CD-spelers en een speakerbox. Genoeg om het publiek, dat uit slechts 5 meisjes bestond, vrijwel direct "uit hun bol" te laten gaan. Het ei was gelegd; Dominique had het voorgoed "te pakken".

Van passie naar professie

Van een opgroeiend kind wordt van alles verwacht. Manieren hoefde men hem niet te leren. Daar had de papepel van het hotel al voor gezorgd. Maar wel waar het om de voorbereiding op een maatschappelijke rol ging. Zonder nog te weten wat zijn latere beroep zou moeten zijn, wist Dominique ook hiervoor een stevig fundament te leggen. Hij studeerde MBO Marketing & Communicatie en HBO Bedrijfsmanagement. Ondertussen was zijn hobby gestaag doorgegroeiend. De CD-spelers hadden inmiddels plaatsgemaakt voor heuse draaitafels, versterkers, lichteffecten, rookmachines, mixers en luidsprekerboxen die maar niet groot genoeg konden zijn.

Op 14-jarige leeftijd trad hij op als The Fusion Disco Roadshow. Samen met Romain Spauwen. Nu ook buiten Valkenburg. Dan werden de spullen, met de schapenkar van een van de opa's, naar plaatsen zoals b.v. Mosaqua in Gulpen getransporteerd. Niet lang daarna, op 15-jarige leeftijd, prees zijn 8 jaar oudere broer Philippe hem als DJ aan bij Roger Franssen, de toenmalige exploitant van café Nurgus. Een ambitieuze stap want dit was destijds de uitgaansgelegenheid van Valkenburg. Het antwoord was dan ook negatief. Toch was Dominique welkom. Niet als DJ, maar als hulpje in de afwaskeuken. Dat was echter niet de bedoeling zodat, na enig aandringen, Dominique het toch "een keertje mocht proberen". Maar niet in het weekend, en ook niet 's avonds, maar wel op een woensdagmiddag. Het resultaat van deze try-out was een compliment, cryptisch verpakt in een droge vraag van de kastelein: "Kun je vrijdagavond ook?" Bij dat debuut stond Dominique, maar ook zijn broer, stijf van de zenuwen. Totdat, zo halverwege de avond, broer Philippe glimmdend van trots zijn duim hoog boven de dansende menigte uitstak. De toon was gezet, het ei was gelegd. Dominique werd de vaste DJ van café Nurgus; de plek waar in zijn ogen alleen maar de

z.g. "grote jongens" achter de draaitafel stonden. Maar nu dus ook Dominique. En dat zou gedurende de daaropvolgende 10 á 11 jaren zo blijven. En niet alleen daar, maar in toenemende mate ook op andere plaatsen. Dus ook buiten Valkenburg, zoals bijvoorbeeld bij de bekende discotheek Mondial in Beek. Het aantal opdrachten nam in snel tempo toe. Het aantal fans ook. Dominique trok het land in. Naar de bekende festivals. Maar dat niet alleen. De passie vóór en de kennis ván muziek groeiden ook steeds verder waardoor het drááien van muziek zich uitbreidde tot het máken van muziek. En dat niet onverdienstelijk want in 2007 produceerde Dominique een heuse hit die, door de toen nog onervarenheid betreffende de zakelijke kant van de muziekindustrie, op naam kwam van iemand anders. Balen natuurlijk. Maar je moet wel verder. Ooit hoorde ik een bokstrainer na een verloren wedstrijd tegen zijn pupil zeggen: "Niks aan de hand jongen, óf je wint, óf je leert ervan".

Maak-drang als valkuil

Verwachtingen die men van iemand kan hebben, kunnen ver verwijderd zijn van de persoonlijke plannen. Omstandigheden kunnen zelfs roet in het eten gooien. Zo

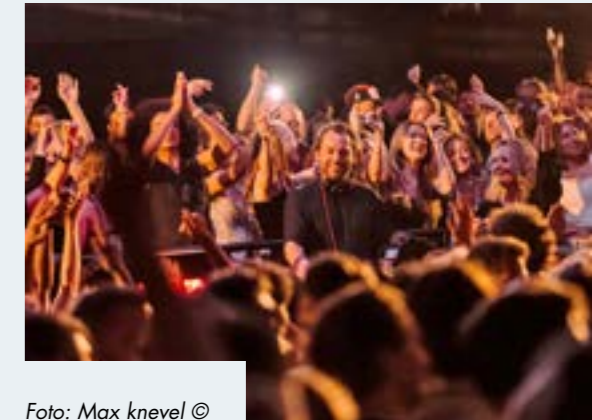

Foto: Max knevel ©

kon Dominique, door het kort na elkaar overlijden van vader Lei Tummers en broer Philippe, niet anders dan zijn moeder bij te staan met het managen van hun hotelbedrijf. Dat is goed te doen voor iemand die hiermee is opgegroeid, maar na verloop van tijd niet voor Dominique. Hij kon er zijn creativiteit niet in kwijt. De drang om dingen te veranderen, om nieuwe concepten te bedenken, was groter dan de routine van het werk in het hotel-restaurant. Ook toen hij zelfstandig de tegenovergelegen brasserie "De Stationnerie" exploiteerde, bleef muziek zijn grote liefde. Ondanks dat hij zich helemaal thuis voelde in het bedenken van de opzet, de inrichting en het concept van het horecabedrijf. Logisch, want dat was immers een kolfje naar zijn hand. Ook weer gedragen door zijn creativiteit en het vanzelfsprekende gevolg van zijn ontembare "maak-drang".

Groove Safari

In 2022 veranderde de situatie. Hierdoor kon Dominique voor 100% als muziek-professional aan de slag gaan. En als organisator of mede-organisator van events zoals het inmiddels beroemde "De Borrel" in Maastricht. Vanaf het eerste moment was hem duidelijk dat hij zijn hobby kwijt was. Hij had er immers zijn werk van gemaakt, waardoor de motivatie nog meer werd gevoed. Hierdoor nam de carrière van DJ en producer Dominique Tummers, alias "Groove Safari", een enorme vlucht. De deuren van, of beter gezegd, de artiesteningangen gingen wagenwijd open. Groove Safari stond op de podia van Paradiso in Amsterdam, Dance Valley, Mystery Land, PIXL Club of Paaspop en meer. Groove Safari is inmiddels een begrip in de "scene". En daarmee is ook hij weer een Valkenburger, "eine van oes", waar we trots op mogen zijn.

TIME2BIKE BACK: OLAF FIETST 2.000 KILOMETER VOOR KINDERVALLEI HOUTHEM

"Soms begint een groot avontuur met één trap op de pedalen. Voor Olaf Meijer is die eerste trap op 1 augustus niet alleen het begin van een reis naar Sarajevo, maar vooral een tocht voor kinderen en gezinnen die een steuntje in de rug verdienen."

Gezicht van de Pub

Voordat Olaf daadwerkelijk op de pedalen stapt, vindt er op 1 augustus een feestelijk startmoment plaats bij Pub Henry, waar hij al jarenlang een vertrouwd gezicht is. Familie, vrienden, fietsers en sympathisanten zijn daar welkom om hem uit te zwaaien en een extra duwtje in de rug te geven voor de lange reis die voor hem ligt. Met elke kilometer die Olaf aflegt, fietst hij voor een goed doel. Daarom roept hij lezers van de Kijk op om zijn avontuur te ondersteunen. Een bijdrage, groot of klein, helpt de Kindervallei om gezinnen met een zorgintensief kind onvergetelijke momenten te blijven bieden.

Voor veel mensen is mountainbiken een sport. Voor Olaf Meijer is het een manier om mensen te verbinden, grenzen te verleggen én iets terug te doen voor de maatschappij. Als eigenaar van Time2Bike Valkenburg laat hij bezoekers al jarenlang kennismaken met de unieke combinatie van avontuur, natuur en de rijke wielerschiede van onze Mergelgemeente.

Op zaterdag 1 augustus begint voor Olaf een bijzonder hoofdstuk. Vanuit de Ronald McDonald Kindervallei in Houthem start hij zijn Time2Bike BACK-avontuur: een indrukwekkende solotocht van ruim 2.000 kilometer op de mountainbike, met als eindbestemming de Bosnische hoofdstad Sarajevo, de plek waar hij als oud-militair een halfjaar gestationeerd was in de jaren negentig tijdens de burgeroorlog. Olaf neemt een brief mee die hij in die tijd kreeg van een vrouw die hij kon helpen. Dat schrijven krijgt nu plek in een lokaal museum.

Zorgintensief kind

Met deze uitdaging wil Olaf aandacht én steun vragen voor de Kindervallei in Houthem. Dit bijzondere vakantiehuis van het Ronald McDonald Kinderfonds biedt gezinnen met een zorgintensief kind de mogelijkheid om samen onbezorgd vakantie te vieren in een volledig aangepaste omgeving.

Verzorgde fietsbelevingen

Als bedenker van Time2Bike Valkenburg deelt Olaf dagelijks zijn passie voor fietsen met bezoekers uit binnen- en buitenland. Het bedrijf biedt begeleide mountainbiketours en volledig verzorgde fietsbelevingen in het prachtige Zuid-Limburgse landschap. Hierdoor weet Olaf als geen ander wat er nodig is om een uitdaging van meer dan 2.000 kilometer aan te gaan.

Steun Olaf en zijn missie via de QR-code bij dit artikel of bezoek de website voor meer informatie en donatiemogelijkheden.

Voor meer informatie:
Mail: info@time2bikevalkenburg.nl
Web: www.time2bikevalkenburg.nl/kindervallei
Mobiel: 06 - 10908748

BINNENKIJKEN BIJ DE ASINI FAMILIE

Tekst en beeld: Brigitte Stolk

De dagen beginnen rustig bij Asini, de zorgboerderij op de grens van Schin op Geul en Wijlre. Aan de keukentafel in de gezellige blokhut wordt samen koffie gedronken. Dan gaan de deelnemers, dagelijks zo'n 6 à 7 mensen, aan hun werkzaamheden beginnen. Hoewel de zorgboerderij kleinschalig is, ligt er genoeg werk te wachten. De konijnen moeten eten, de dierenverblijven schoongemaakt en in de wei wachten de ezels op een knuffel.

Terwijl een aantal mensen aan hun taken begint, raakt deelnemer Nicole niet uitgepraat over Tako, een van de zeven ezels die op de boerderij verblijft. Waar de meeste ezels naar mensen toe heel sociaal gedrag vertonen, is Tako het buitenbeentje. Daarom is Asini misschien wel de uitgelezen plek voor deze inmiddels 13-jarige ezel. Want "ledereen hoort er hier bij" zo klinkt het herhaaldelijk tijdens de koffie. Nicole vertelt: "Tako is mijn lievelingsezel, maar hij is ondeugend en eigenwijs. Hij houdt er van om alleen te staan. Hij laat zich niet graag borstelen en als je hem wilt knuffelen, dan moet je uitkijken voor zijn tanden. Maar hij kan ook heel lief zijn hoor". Een einzelgänger ezel lijkt het.

De eerste bewoner

Veerle, initiatiefneemster van de boerderij, legt uit: "Tien jaar geleden, toen ik Asini net was begonnen en nog bezig was met de voorbereidingen en het opknappen van het terrein, werd ik gebeld door iemand die een 3-jarige ezel had en deze gratis wilde weggeven. Ik ging kijken. Het bleek te gaan om Tako. Zijn eigenaresse had hem als klein veulentje gered van de slacht en een plekje gegeven in de achtertuin. Daar groeide hij op in het gezelschap van een schaap en een hond. Maar na een paar jaar gaan ezels puberen en dan moet je ze opvoeden. Tako sprong net als de hond graag tegen mensen op. Hij was meer hond dan ezel. Maar een volwassen ezel weegt honderden kilo's, dus dat leverde problemen op." Ondanks dat Tako's profiel hem niet het meest geschikt maakte voor op een zorgboerderij, werd hij toch de eerste bewoner. En ondanks dat hij niet de meeste knuffelbare ezel is, lijken alle begeleiders en deelnemers hem in hun hart gesloten te hebben. Dat typeert Asini. Zoals een van de deelnemers zegt: "Je mag hier gewoon jezelf zijn."

Weet je wat jij moet doen?

Tako is niet de enige eigenwijze van het stel. Zorgboerin Veerle blinkt daar ook in uit. Zij had een droom: "Als ik later groot ben, dan begin ik een zorgboerderij". Na haar studie Dierenmanagement met als specialisatie Dieren in de Zorg, volgde ze nog een opleiding pedagogiek en een cursus therapie met ezels. Ze bekwaamde zich in het coachen van kinderen en jongeren met behulp van ezels. Op haar 23ste kreeg zij haar eerste parttime baan in de zorgboerderijbranche, waar zij graag nieuwe ideeën en inzichten in de praktijk wilde brengen. Daar was geen ruimte voor. Haar toenmalige werkgever zei: "Weet je wat jij moet doen? Voor jezelf beginnen." Het toeval wilde dat er in Schin op Geul een stuk grond braak lag. Mensen uit de buurt vroegen de ouders van Veerle: "Kan jullie dochter niets met dat overwoekerde land. Zij wil toch iets met land en dieren?" Van het een kwam het ander. "Na mijn studie had ik in mijn hoofd dat ik eerst werkervaring op zou doen, geld zou sparen en mijn leven zou opbouwen. In de toekomst zou ik dan mijn eigen zorgboerderij wel willen." Die toekomst bleek dichterbij dan gedacht. Ze schreef heel opportunistisch een bedrijfsplan, het benodigde startkapitaal werd met hulp van Schinse familie bij elkaar gebracht en met haar eerste ezel Tako erbij was Zorgboerderij Asini een feit.

De Asini familie

Nicole behoort al ruim 5 jaar tot de deelnemers. Zij komt elke dinsdag naar de boerderij, waar ze Tako blijft proberen te verleiden tot een knuffel. Ze grapt met Veerle en is vrolijk. Onlangs heeft ze haar jeugdliefde weer teruggevonden. Ook dat stemt positief. Ze straalt als ze daarover praat. Ze vertelt ook dat ze zeven jaar geleden is gestopt met alcohol. "Ik probeerde alles weg te drinken, maar dat had geen zin." Met hulp van verslavingszorg en therapie is het haar gelukt om de alcohol te laten staan. Zij heeft nog steeds haar moeilijke momenten. "Soms sta ik op met een knoop in mijn maag,

maar ik ga dan toch naar de boerderij. Ik moet toch doorgaan. Op die momenten denk ik eraan dat ik de ezels kan gaan knuffelen." Een andere deelnemer is pas een paar weken geleden bij de Asini familie, zoals ze zichzelf graag noemen, gekomen. Zij kwam van een grootschaligere dagbesteding en het kleinschalige van Asini lijkt haar goed te doen. "Ik kwam op een maandag kennismaken. Ik vond het wel klein, maar heel knus. Ik mocht op dinsdag al een dag meelopen en nu kom ik vier dagen per week. Je hoort er hier meteen bij. Ik ben het ook niet gewend dat je alles open kunt zeggen tegen de begeleiding en dat zij ook mee naar buiten gaan en helpen. Ik ben op plekken geweest waar ik vond dat er misbruik van me gemaakt werd. Gelukkig heeft mijn moeder deze plek voor me gevonden. Ik word hier geaccepteerd."

Ezel uitstapje

De zorgboerderij komt warm en gezellig over, maar is tegelijkertijd goed georganiseerd. Alle deelnemers kunnen op het planbord zien welke taken zij kunnen doen en naast Veerle zijn er nog twee begeleiders die alles in goede banen leiden. Toch gaat er ook weleens wat mis. Zoals in het najaar van 2025. Op een ochtend wordt Veerle wakker en ziet op haar telefoon veel gemiste oproepen. Ze opent een bericht: "Je moet je ezels komen vangen". Wat volgt is een speurtocht naar zeven eigenzinnige ezels. Vanuit de zorgboerderij volgt ze eerst de sporen, maar al gauw moet ze het hebben van appjes en belletjes van buurtgenoten. "Ze zijn nu bij de Tuinstraat." en "Ze lopen nu door de Klapstraat." Uiteindelijk vindt ze de dieren, die heel ontspannen overkomen en genieten van hun uitje. Dan moeten ze nog terug naar huis.

Gelukkig heeft Rijkswaterstaat een melding doorgekregen en wordt het verkeer geregeld. File op de doorgaande weg achter Veerle met haar zeven ezels. Zodra ze een veldweg in kan lopen, slaat ze af. Het verkeer kan door en de ezels weer naar hun wei.

10 jaar Zorgboerderij Asini

In maart dit jaar vierde Asini alweer haar tiende verjaardag. Na alle goede zorg en begeleiding kan iedereen inmiddels veilig de wei in, ook als Tako daar is. Het is nog steeds niet de meeste sociale ezel, maar nu wel opgevoed. Het leiden van een zorgboerderij kent uitdagingen, zeker als je er als jong en nog onervaren aan begint. Door ervaring, soms schade en schande, wordt Veerle wijs. Inmiddels staat er een volwassen bedrijf waar wekelijks 20 deelnemers een betekenisvolle invulling aan hun dag kunnen geven, waar zeven ezels hun plek hebben gevonden, zes konijnen wonen, vier geiten bivakkeren en ook nog kippen en katten rondlopen. Er is een moestuin met verse groenten, fruit en kruiden die in de boerderijwinkel verkocht worden. Daar kun je ook zelfgemaakte vogelhuisjes en kaarsen vinden. Vanaf dit seizoen is er ook een fleurige pluktuin waar je op gezette tijden een eigen boeket kunt samenstellen. Misschien was het niet de meest voordehand liggende route die Veerle in haar leven heeft genomen. Zelfstandig ondernemen brengt ook spanning en onzekerheid met zich mee, vooral op jonge leeftijd. Maar de zorgboerderij bevindt zich in rustiger vaarwater, zeker nu er een permanente vergunning is afgegeven. Tien jaar na oprichting is Zorgboerderij Asini een plek om trots op te zijn en is het een thuis voor menig mens en dier.

EEN HISTORISCHE KIJK OP 'T KRUIJS OP DEN TORE (DEEL 1)

Door: Henk Kwakkernaat

Beeld: archief Stichting 't Kruis op d'n Tore

Ruim een jaar geleden stortte de toren op de Heunsberg in. Dat was op 16 maart 2025. De Wilhelminatoren uit 1906, bij Valkenburgers meer bekend als "Den Oetzigtore". De stofwolven waren nog niet opgetrokken of het vingerwijzen naar de schuldigen begon. Daar gaan wij ons hier niet aan bezondigen, laten we blij zijn dat er geen slachtoffers zijn gevallen. In deze en in de komende wintereditie buigen we ons over het icoon.

Dit artikel wil zich bezighouden met het "kruis" dat voor Valkenburgers en de bewoners van de dorpen in de wijde omgeving minstens zo belangrijk was (en is!) als de toren. Dat kruis heeft er niet altijd op gestaan. De eerste decennia werd de toren afgedekt door een houten dak, dat er af en toe afwaaide. Het was de toenmalige pastoor Sarton die met het idee van een lichtkruis kwam en pastoor Hermans die het daadwerkelijk uitvoerde (1930). Er was ook een relatie met de Lourdesgrot (1926).

Het kruis was oorspronkelijk gericht op de Lourdesgrot. In 1968 werd het betonnen kruis verwijderd. De verlichting deed het overigens al jaren niet meer. Die verlichting bestond aanvankelijk nog niet uit neonbuizen maar uit oranje-rode gloeilampen die meerdere malen per jaar vervangen moesten worden. Dat gebeurde trouwens door de gebroeders Voncken uit Sibbe. Op een manier die nu onmiddellijk verboden zou worden: twee ladders werden naar boven gesjouwd en boven op het plateau van het kruis met touwen aan elkaar geknoopt. Daarna werden de lampen een voor een ingedraaid.

In 1969 namen twee jonge onderwijzers van de toenmalige Canisiuschool in de Plenkert (Martin Eurlings en Henk Kwakkernaat) het initiatief om geld in te zamelen voor een nieuw, veel lichter kruis van aluminium. Ze werden daartoe aangespoord door pastoor Welters. Deze "crowdfunding" gesteund door velen, had uiteindelijk resultaat en het kruis werd besteld bij de firma Vogt uit Bochoz, voor de som van 7000 gulden.

Daarmee was het kruis nog niet op zijn plaats. De firma Koeman uit Vianen/Born leverde uiteindelijk gratis de enorme kraan om het kruis te plaatsen en Neon Beek gratis de verlichting. Niet onvermeld mag de medewerking van de familie Schetters blijven. Deze familie had 3 generaties lang de toren en de exploitatie rondom in handen en verleende alle medewerking bij het initiatief en de plaatsing. Als laatste een verdiend eerbetoon aan Sjoefie Lemmens, dakdekker, loodgieter en alleskunner die met halsbrekende toeren de plaatsing van het kruis op de sokkel dirigeerde. Ik durf te stellen dat zonder hem de plaatsing niet gelukt was. De dialectvereniging VELDEKE Valkenburg, nam een deel van de zorg voor het kruis over. De stichting "Kruis op den Tore" nam uiteindelijk in 1992 het onderhoud van het kruis en het verwerven van gelden daarvoor definitief over. (o.l.v. penningmeester Jo Knubben).

Bergkruizen, Calvariekruizen en Veldkruizen

Het kruis meestal op een natuurlijke of kunstmatige hoogte geplaatst is een bekend fenomeen in Europa. We verdiepen ons in een paar van de vele variaties hiervan.

Een bergkruis of Gipfelkreuz komt veel voor in de Alpen. Het werd geplaatst uit religieuze motieven en ook, in de 19e eeuw uit profane motieven. Na het toenemen van toeristische en sportieve activiteiten zoals bergbeklimmen en bergwandelingen, nam de oprichting van bergkruizen sterk toe. In de eerste helft van de twintigste eeuw was het motief vaak dankbaarheid voor het heelhuids terugkomen uit de Grote Oorlogen van (jonge)mannen in hun Heimat.

Maartenslotte ook als symbool en markeringspunt van hun geboortestreek. In de onvolprezen site van Wikipedia las ik dat Nederland geen bergkruizen had, met uitzondering van Valkenburg waar een hoogtekruis een toren bekroonde. U raadt het al: de Wilhelminatoren op de Heunsberg. Een grote variatie aan motieven dus. Motieven die de twee initiatiefnemers konden aanhoren bij het vervangen van het loodzware betonnen kruis door een veel lichter aluminiumkruis. Dat is nu een halve eeuw geleden, tijdens onze "crowdfunding actie". Een woord dat toen nog niet bestond. Evenmin als het internet dat onze "bedelaktie" toentertijd heel wat makkelijker gemaakt zou hebben. De schrijver zelf heeft menig tocht naar de top van een geduchte berg in Zwitserland gemaakt met als einddoel een formidabel houten kruis dat tijdens de nationale feestdag verlicht werd en zodoende tientallen kilometers ver zichtbaar was samen met een aantal andere kruisen op bergtoppen in de regio: een indrukwekkend schouwspel tegen de nachtelijke hemel!

Een variatie op het Bergkruis is de Bretonse Calvaire. Het woord verwijst

natuurlijk naar de Calvarieberg, buiten de muren van Jeruzalem waar Christus werd gekruisigd. De Calvaire bestaat meestal uit een kruis met het corpus van de lijdende Christus met twee of drie omstanders waaronder Maria, de moeder van Christus en Johannes. Vaak werd de Calvarieberg-groep uitgebreid met de twee gekruisigde moordenaars links en rechts naast Christus. En als het dorp of stadje eens goed wilde uitpakken werd er een hele stoet van figuren aan het tafereel toegevoegd. Want het was natuurlijk ook een soort wedstrijd: welke stadje had de grootste kerk, de hoogste toren of de ingewikkeldste Calvaire. Vrijwel altijd werd het tafereel op hoge sokkels geplaatst. En nog eens omhooggestuwd door de hoofdgroep met het kruis, bovenop zuilen of stenen boomstammen te zetten. Ze hebben in Bretagne geen hoge bergen dus hebben ze kunstmatig hoogte gecreëerd!

De meeste Calvaires in Bretagne hebben een respectabele ouderdom: van de 16e tot de 19e eeuw! Ik koos voor de afbeelding van een Calvaire in Lourdes, daar geplaatst door de Bretonse gemeenschap. Omdat ik het een fraai exemplaar vind, geplaatst in een prachtige omgeving en omdat ik denk dat er meer lezers in Lourdes zijn geweest dan in Bretagne! (Onze Lourdesgrot in Valkenburg viert dit voorjaar toevallig het eeuwfeest!) De Calvariegroep heeft trouwens in Valkenburg een eigen variatie: "De Drie Beeldjes" aan het einde van de Oostergats en het begin van het voetpad naar Schin op Geul. Oorspronkelijk door de Heren van Kasteel Schaloen geplaatst in 1739. De originele beelden werden gestolen en vervangen door kopieën.

verrezen was, daar hadden ze geen boodschap aan. Veel later zouden filosofen als Schopenhauer en Nietzsche die kritiek op het Christendom in felle bewoordingen herhalen. Een "godsdienst van en voor slaven!" fulmineerde Nietzsche (1844 – 1900). God was sowieso dood! Protestant die geen beelden cultus hebben, plaatsen in hun kerken meestal een kruis zonder corpus. Het lege kruis van de Opstanding of Verrijzenis. Ondertussen is het Christendom nog steeds de grootste wereldgodsdienst! 2,3 miljard gelovigen. Maar dat terzijde.

Gebruik van kruis als symbool

Het kruis als symbool van de Christenen werd pas ingevoerd door keizer Constantijn die bij een van zijn vele veldslagen in 312 in de zon een kruis zag met het onderschrift: "In hoc Signo Vincas!" Met dit teken zult ge overwinnen! Hij won, gaf de Christenen godsdienstvrijheid en later werd deze "vreemde religie" staats-godsdienst. Het kruis als symbool begon aan zijn zegetocht. Zuid-Limburg was er vroeg bij. Al in de vijfde eeuw verschijnt het kruis op een grafsteen. (Maastricht). Sindsdien zijn er honderdduizenden kruizen geschilderd, gegraveerd, gebeeldhouwd en in elkaar getimmerd over heel de wereld. Voor gebruik binnenshuis en buitenshuis (denk eens aan de kerkhoven!). Kruisbeelden waarvoor werd geknield, gebeden en gesmeekt voor een dierbare of voor zichzelf om het persoonlijk lijden gespiegeld aan dat van Christus draagbaar te maken.

De kruisdood was overigens de zwaarste straf bij de Romeinen: tienduizenden zo niet honderdduizenden moesten deze gruwelijke dood ondergaan. Na de mislukte slavenopstand van Spartacus (73-71 v.Chr.) werden 6000 gevangene slaven gekruisigd langs de Via Appia, de beroemde invalsweg bij Rome.

Het is voor mij, Henk Kwakkernaat, duidelijk dat een groot kruis in de openbare ruimte in onze cultuur een lange traditie kent: om allerlei redenen die niet persé diep religieus hoeven te zijn! Op de nieuwe toren hoort een nieuw kruis en niets anders. Geen metershoge Colafles en geen Toekan zoals we hier en daar hoorden!

Wie een ontwerp en de voortgang van de nieuwe toren met kruis wil zien, bezoekt de website www.lichtkruis.nl

In de volgende (winter)editie lees je een vervolg op dit historische verhaal.

Wilhelminatoren met aluminium kruis 1972 - 2005

Het veldkruis

Een laatste categorie kruisen (er zijn er nog veel meer) is het veldkruis. In Limburg een bekend verschijnsel, maar wist U dat er in Limburg 1500 veldkruizen zijn geteld? Ik heb het ook moeten opzoeken! De gewone, meest voorkomende veldkruizen (en kapelletjes) zijn waarschijnlijk een christelijke voortzetting van "heidense" minikapelletjes gewijd aan de "huisgoden" van de Romeinen. Die stonden vaak in het atrium van de villa maar ook op de hoeken van het villacomplex, op de grens van het landgoed en de ongecultiveerde grond. Die Lares en Penaten beschermden het bezit van de landeigenaar en zijn gezin. "Onze" veldkruizen staan meestal op wegkruisingen en driesprongen, om bij stil te staan en ook als een soort bescherming voor reizigers en passanten.

De crux of de kern van het kruissymbool

Het eenvoudige kruissymbool als decoratie of magisch teken is ouder dan het christelijk kruis, denk aan het hakenkruis of het zonnrad dat al voorkwam in de Induscultuur drie millennia of langer geleden. Dat had natuurlijk niet zijn huidige beladen betekenis. De eerste christenen aarzelden om het symbool van hun overleden God te gebruiken vanwege tijdgenoten die de spot dreven met een God die zich aan het kruis liet nagelen. Dat was een, zo niet belachelijk, maar dan toch een onmachtig Opperwezen! Dat hij volgens zijn leerlingen de derde dag

Met niche advocatenkantoor van het zuiden op het gebied van (internationaal) familierecht. Als advocaten of mediators met opgestroopte mouwen vóór, naast en achter onze cliënten.

Kantoor Valkenburg
Kerkstraat 35
6501 BX Valkenburg
T 043 750007
E info@ayangil.nl
W www.ayangil.nl

Kantoor Heerlen
Benzenderweg 1
6411 EC Heerlen

Happy Frites is gevestigd in Broekhem te Valkenburg. Wij onderscheiden ons door dagelijks verse frites te bereiden en onze huisgemaakte sauzen namelijk: zuurvlees, goulash en satésaus. Bij ons staat kwaliteit op nummer één en zal u van dinsdag tot en met zondag verwelkomd worden met een brede glimlach. Wij hopen u snel te zien!

Openingstijden:
Dinsdag t/m donderdag - 16:30 tot 20:30
Vrijdag t/m zondag - 16:00 tot 21:00
Maandag gesloten!

**Cremerstraat 2A
6301 GE Valkenburg
043 - 855 69 75
www.happyfrites.eu**

Ontdek de golfsport bij Golfclub Wittem!

Dit jaar is het 70 jaar geleden dat de Zuid Limburgse Golf & Countryclub Wittem werd opgericht. De golfsport is enorm gegroeid. Golf is niet alleen leuk, maar ook heel gezond en een sport die tot op hoge leeftijd beoefend kan worden. In Wittem zijn 500 leden actief, die hun rondes spelen, aan wedstrijden meedoen en in commissies actief zijn voor de club. In ons clubhuis en restaurant is iedereen welkom!

Wil jij ook het golfspel op Wittem ontdekken? Je kunt op elk moment van het jaar starten met een super aantrekkelijk kennismakings-lidmaatschap! ZES maanden onbeperkt golfen als volwaardig lid voor € 650,-. Meld je aan en vier het 70-jarig bestaanfeest met ons mee. Nog geen golfervaring? Regelmatig start een cursus voor beginnende golfers, 6 lessen, telkens op vrijdag van 18.00 tot 19.00 uur voor € 109,-. Je bent van harte welkom! Zie ook: www.zgolf.nl en kijk onder De Pro.

heel veel zonnige prijzen op al ons tuinmeubilair!

Nieuwe collectie tuinmeubelen

Van lounge tuinmeubelen tot dining tuinsets en van low dining meubels tot ceramic tuintafels

ROGER PINCKERS

- ✓ streekproducten
- ✓ zaden
- ✓ tuingereedschap
- ✓ vee- & diervoer
- ✓ geschenkmanden
- ✓ gezelligheid

Kom kieke, kom preuve!

Dorpsstraat 73 Sibbe | info@rogerpinckers.nl | www.rogerpinckers.nl | 043 601 5595

KIAVA: VEUR DE KINGER

Tekst: Brigitte Stolk

Stichting Kinderactiviteiten Valkenburg, ofwel KIAVA, ontstond zo'n 15 jaar geleden. Destijds opgericht door betrokken ouders die activiteiten voor kinderen wilden organiseren. Want ondanks dat Valkenburg bekend staat als evenementenstad, was er weinig aanbod voor de kleintjes. Maar zoals dat nu eenmaal gaat met kleine kinderen, die worden groot. De kinderen ontgroeiden de activiteiten en daardoor werd het voor de ouders minder leuk om ze te organiseren. Het einde van KIAVA leek nabij.

Gelukkig werd er een paar jaar geleden toch een groep mensen bereid gevonden om het stokje over te nemen. Het initiatief werd nieuw leven in geblazen en inmiddels is er een 6-koppig bestuur. Carl Kreutzer en Michelle Kuypers maken hier deel van uit. Twee sociale hoogvliegers die samen met de andere vrijwilligers elk jaar drie kinderactiviteiten organiseren. De festiviteiten op Koningsdag, een Halloweenocht en natuurlijk de intocht van Sinterklaas. KIAVA is inmiddels opgegaan in Stichting Bok & Events en is nu een werkgroep onder deze paraplu. "Dat maakt het organisatorisch allemaal wat

makkelijker, maar het werk is er niet minder om", aldus Carl.

Sinterklaasviering

Michelle heeft zich bij KIAVA aangesloten vanwege haar voorliefde voor Sinterklaas. Of zij het feest zo leuk vindt of stiekem een oogje op de Sint heeft, daar wordt binnen het bestuur nog weleens over gegrapt. Bij haar thuis werd Sinterklaas grootser gevierd dan Kerst en die voorliefde voor het feest is altijd gebleven. "Sinterklaas is het mooiste feest dat er is en ik vier het elk jaar uitgebreid met mijn

nichtje Roos en mijn neefje Tycho." Wie wil er nu geen tante die een direct lijntje heeft met de goedheiligman. Bovendien kunnen we een Sintsupporter goed gebruiken in een stad waar Kerst al half november begint. We willen natuurlijk dat die goede oude Sint zich welkom blijft voelen in onze gemeente. Kerststad Valkenburg is er vooral voor de toeristen, maar de Sint is er veur de kinger. Dankzij de inzet van KIAVA zal Sinterklaas onze gemeente ook dit jaar weer een bezoek brengen. De intocht staat gepland op zondag 15 november.

Michelle met nichtje en de Sint

Halloweenocht

Voor het zover is, staat er nog een andere activiteit op het programma: Halloween. Vorig jaar is de activiteit voor het eerst georganiseerd vanuit Voetbalvereniging Walram. Dat is handig vanwege de ligging vlak bij het bos, de faciliteiten en de gezelligheid. De tocht door het duistere woud staat garant voor veel gegriezel. Dit jaar vindt de festiviteit op vrijdag 30 oktober plaats. Er is een aparte route voor kleine kinderen en voor de wat oudere jeugd. Vorig jaar was het een groot succes en ook dit jaar worden er weer veel inschrijvingen verwacht. Elk jaar is er een ander thema. Vorig jaar was het thema circus. Weet jij een origineel of spannend thema voor het Halloweenfeest van dit jaar, dan kun je dat nog doorgeven aan de organisatie. Goede ideeën zijn namelijk altijd welkom. Helpende handen trouwens ook. Er moeten veel praktische zaken geregeld worden, van het aanvragen van vergunningen, het promoten van de activiteiten tot het regelen van zaken op de dag zelf. Hard werken dus en soms gaat het juist op het moment suprême nog weleens mis. Dan is het alle hens aan dek om een oplossing te zoeken.

Koningsdag

Zoals die keer dat de koning op zondag 27 april jarig was en de organisatie keurig voor die dag een springkussen had besteld. Echter, als koningsdag op een zondag valt, dan wordt het een dag eerder gevierd. Op zaterdag de 26ste dus. Niemand van de organisatie had er aan gedacht om de reservering van de attractie aan te passen. In de vroege ochtend op zaterdag de 26ste stond de organisatie te wachten en te wachten op het kussen. Uiteindelijk viel het kwartje. Het springkussen was voor de verkeerde dag besteld. Kunst en vliegwerk om met elkaar toch nog een kussen te regelen. Dankzij teamwork lukte het. Dit jaar viel Koningsdag op maandag. Een extra vrije dag voor de kinderen. Wat hebben ze weer genoten van de festiviteiten. Een bonte stoet versierde fietsen trok door het centrum. Er was een open podium in de vorm van 'Valkenburg got Talent' en kinderen konden zich laten schminken. Er was natuurlijk een springkussen en een panna en een basketbalarena. Dit jaar was er voor het eerst een speleobox, een speelcontainer met gangenstelsel waar kinderen doorheen kunnen kruipen. Zo blijft KIAVA vernieuwen.

Help en sponsor mee!

Succesvolle activiteiten voor onze Valkenburgse jeugd vallen en staan natuurlijk met enthousiaste vrijwilligers, maar zeker ook met sponsoren. Ondanks dat KIAVA nu onder Stichting Bok & Events valt en een budget heeft, is extra sponsoring van harte welkom. Heb je een bedrijf in Valkenburg en wil je eraan bijdragen dat evenementen voor kinderen behouden blijven en zorgen voor net die extra kers op de taart qua aankleding of versnaperingen, neem dan vooral contact op. Carl benadrukt het belang van deze laagdrempelige activiteiten voor de Valkenburgse jeugd: "Die blije gezichten, daar doe je het voor. Kinderen staan voorop. Dit moet blijven."

KIAVA is op Facebook te vinden: www.facebook.com/kinderactiviteitenvalkenburg

IN HET HART VAN VALKENBURG BRUIST MUSEUM VALKENBURG

Tekst Octavie Sleijpen. Beeld: Ger Sleijpen en privé-archief Resi Vervoort.

Museum Valkenburg.

Een ingemetselde jaarsteen in het achthoekig torentje van Museum Valkenburg vertelt ons dat het gebouw dateert uit 1900. Het is gebouwd in de eclectische bouwstijl waarvan het grootste gedeelte is gebouwd in Jugendstil. Op de balustrade van het balkon zijn twee leeuwen in natuursteen geplaatst, die elk het wapen van Valkenburg vasthouden. De gemeente Valkenburg ondersteunt financieel de activiteiten van het museum.

Het is een rijksmonument van architectuur-historische waarde wegens het bijzondere belang voor de regionale geschiedenis van de architectuur, de esthetische kwaliteit van het ontwerp van architect J.H.C. Kröner en de toepassing van mergel als bouw materiaal. Het gebouw is van bijzondere betekenis voor het aanzien van Valkenburg.

Museum Valkenburg.

Museum Valkenburg is er sinds 1970 gevestigd. Het is rijk aan eeuwenoude verhalen en je proeft er de historie. De vaste collectie, gepresenteerd op de midden verdieping, omvat interessante verzamelingen over geologie, archeologie en over de lokale en regionale geschiedenis van Valkenburg. Je reist terug in de tijd van het ontstaan van de Limburgse mergel en de vuursteenmijntjes van ongeveer 5000 jaar geleden. Het museum herbergt ook

kunst van Limburgse kunstenaars, veelal uit schenkingen, en organiseert spraakmakende wisselende exposities over allerlei onderwerpen met veelzeggende titels zoals "Crises en catastrofes in Valkenburg" en "Through Their Eyes 80 jaar bevrijding Zuid-Limburg." De expositie "Schatten uit gracht en grond" van de Archeologische Werkgroep onder deskundige leiding van Doeke Krikke en Yvette Blezer laat het beste uit drie decennia opgravingen zien. Een belangrijk museumstuk is een kacheltegels met het wapen van de Habsburgers en Bourgondiërs.

Het gerenommeerd collectief Kunstkring Henri Jonas vierde er vorig jaar het 75-jarig bestaan met een grote en aantrekkelijke overzichtstentoonstelling.

Tal van bekende Limburgse kunstenaars hebben er geëxposeerd. Gewaardeerde kunstenaars uit Zuid-Limburg als Charles Eyck, Patrick Creyghton, Sjef Hutschemakers, Rob Brouwers.

Maar ook aan andere iconen uit de Limburgse schilderkunst biedt Museum Valkenburg een platvorm zoals onder meer Daan Wildschuur, Gène Eggen, Harry Lips, Appie Drielsma, Henri Jonas, Jopie en Teun Roosenburg, Petrus Wolfs, Lei Molin, Harry Koolen, Pierre van Soest en Aad de Haas.

Voor tentoonstellingen vraagt Museum Valkenburg kunstwerken in bruikleen. Maar er is ook eigen bezit van kunstenaars als van Charles Eyck beelden, schilderijen, tekeningen en etsen. Ook aanvaardt Museum Valkenburg schenkingen door particulieren, en van collecties zoals van de Stichting Jacques Vonk (60 schilderijen en aquarellen) en van de particuliere verzamelaar Giel Schoonbroodt te scharen onder cultureel erfgoed (80 schilderijen van kunstenaars niet geboren in Limburg maar allemaal Limburgse landschappen of stadsgezichten). Eveneens heeft de Rabobank in het verleden diverse kunstwerken geschonken na het sluiten van regiokantoren.

In het museum bevindt zich ook een gezellige ontvangstkamer waar je even kunt uitrusten onder het genot van een gratis kopje thee of koffie. Er staat een grote leestafel en een museumwinkel waar interessante boeken te koop zijn over kunst, kunstenaars, geschiedenis, cultuur en een uitgebreide collectie sieraden en kunstvoorwerpen. Wie op zoek is naar een totaalervaring van cultuur doet er goed aan Museum Valkenburg te bezoeken.

Resi in de gezellige ontvangtsaal van Museum Valkenburg.

De organisatie van het museum is geheel in handen van enthousiaste vrijwilligers. In het vorige nummer van Kijk op Valkenburg had ik een interview met kunstenaar Stan Spauwen die samen met wijlen Petrus Wolfs een expositie "Twee dorpsgezichten" hadden in het museum. Nu heb ik in dit artikel een interview met bestuurslid Exposities en voorzitter Expositiecommissie de bevoegen en sympathieke vrijwilligster Resi Vervoort.

Waarvoor ben je vrijwilligster geworden in Museum Valkenburg?

"Na een studie Nederlands leerde ik mijn man kennen en hebben wij samen kunst verzameld. Na een aantal jaren na ons huwelijk hebben wij in onze vrije tijd kunstgalerie Schiltaere opgericht. Eerst vanuit ons woonhuis/boerderij en later gedurende 15 jaar in Maastricht. Na beëindiging van de galerie in 2008, werd ik gevraagd om zitting te nemen in de Expositiecommissie van het museum in Valkenburg. Ik heb die functie graag aangenomen. Mijn passie, ervaring en expertise voor kunst en cultuur kon ik nu weer in de praktijk toepassen".

Wat houdt die functie in?

"De expositie-commissie is door omstandigheden, een ongeval van mijn naaste medewerker, helaas verleden jaar ontmanteld. Dus stond ik er afgelopen jaar alleen voor. Het jaarprogramma wordt in het bestuur besproken. Na goedkeuring benader ik de potentiële exposanten en bespreek met hun welke kunstwerken er zullen worden tentoongesteld, regel de logistiek en verzekeringen, ontwerp teksten voor persbericht en uitnodigingen, en begeleid de inrichting. De vrijwilligers van de administratie, backoffice genoemd, verzorgen de verdere logistiek. Ook zoek ik een of meer sprekers voor het openingswoord, ontvang de bezoekers en heet iedereen welkom tijdens de opening.

Sinds kort is er een nieuwe expositie-commissie gevormd, die ik coördineer. Wij prijzen ons gelukkig dat wij enkele enthousiaste deskundigen met veel gespecialiseerde expertise op hun vakgebied aan ons museum hebben weten te binden zoals Dr. Monique Dickhaut kunsthistoricus, Kitty Jansen-Rompen cultureel antropologe en archeologe, en Hanneke Koolen, kunstenaar, afgestudeerd aan de Jan van Eijck Academie in Maastricht".

Resi bezig met een van haar werkzaamheden zoals het uitzoeken van schilderijen.

Hoe is de organisatie van het museum opgebouwd?

"Wij zijn een Stichting. Het bestuur bestaat uit een voorzitter, secretaris en penningmeester met daarnaast professioneel gekwalificeerde bestuursleden exposities, educatie, public relations en de vrijwilligers.

Wij beschikken over een vijftigtal vrijwilligers. Over het algemeen ouderen, maar sinds kort ook een jongere enthousiaste vrijwilligster. Omdat wij natuurlijk mede een sociale functie vervullen moeten de vrijwilligers vooral gastvrij, vriendelijk en representatief zijn.

Onze vrijwilligers worden goed begeleid. Zij krijgen rondleidingen door het museum als er nieuwe exposities zijn ingericht en worden uitgebreid geïnformeerd. Wij stellen altijd flyers, uitnodigingen en andere documentatie samen met interessante informatie.

Het is fijn om te zien dat er onder onze vrijwilligers vele vriendschappen zijn ontstaan".

Aan welke criteria moeten de kunstenaars voldoen om bij jullie te mogen exposeren?

"We gaan uit van professioneel geschoolde kunstenaars, maar er zijn ook kunstenaars

die door hun talent een bepaald niveau hebben bereikt waardoor zij goed in ons museum passen".

Is het voor het museum moeilijk of makkelijk veelbelovende en succesvolle hedendaagse kunstenaars te contracteren voor een expositie?

"Mijn man en ik hebben, vijftientig jaar lang, veel vriendschappelijke en professionele relaties opgebouwd via onze galerie Schiltaere in Maastricht. Schiltaere is een vroegmiddeleeuws woord voor schilderen. Onze galerie werd De huiskamer van Maastricht genoemd. Het was er altijd gezellig en laagdrempelig, waardoor wij een uitgebreid netwerk in de kunstwereld hebben kunnen opbouwen. Ik was destijds ook lid van de Stichting Sjef Hutsch. Door Sjef hebben wij kennis kunnen maken met de Stichting Jaap Min, waar Sjef lid van was. Jaap Min uit Bergen (NH) was van 1964 t/m 1974 professor aan de Jan van Eyck academie en heeft veel Limburgse kunstenaars, ook Sjef opgeleid. Voor onze galerie kregen wij van de stichting Jaap Min het alleenrecht tot verkoop van de kunst van Jaap Min in Nederland. Hierdoor kreeg onze galerie een enorme boost en bekendheid. Dit heeft daarna het benaderen van kunstenaars voor exposities in Valkenburg vergemakkelijkt".

Wat was jullie meest succesvolle expositie in Museum Valkenburg die jullie hebben georganiseerd?

"Wij hebben veel succesvolle exposities mogen organiseren met bekende professionele en gerenommeerde Limburgse kunstenaars zoals Charles Eyck, Lei Molin en vele anderen. De exposities van b.v. Patrick Creyghton, Sjef Hutschemakers, Rob Brouwers, maar ook onlangs van Petrus Wolfs, waren een enorm succes. Van o.a. Patrick Creyghton, van Rob Brouwers en Petrus Wolfs kwamen alle werken uit privécollecties, wat het bijeenbrengen van een tentoonstelling nogal ingewikkeld maakt.

Ook zijn er veel spraakmakende groepstentoonstellingen georganiseerd, zoals over Kasteel Oost, Oost-Maarland (nu een 5-sterren hotel) waar Jopie en Teun Roosenburg tijdens en na de oorlog een ware kunstkolonie oprichtten, Retrospectie van de tentoonstelling Limburgse kunstenaars in het Stedelijk Museum in 1954, Jaap Min en zijn leerlingen, om er maar een paar op te noemen. Interessant waren de collecties van Limburgse verzamelaars. Maar ook de expositie over

de bevrijding van vijftien jaar Zuid-Limburg, die wij samen met Valkenburgers hebben georganiseerd, heeft veel bezoekers opgeleverd. Deze tentoonstelling werd druk bezocht door bezoekers, niet alleen uit Nederland, maar ook uit Duitsland en België. Het was een enorm succes".

Is het museumconcept in de loop der tijd veranderd?

"In zijn algemeenheid kun je stellen dat voor wat betreft de kunstafdeling van het museum in de benedenzalen, het museum focust op kunst van Limburgse kunstenaars of kunstenaars die een bepaalde band met Limburg hebben. Dat was voorheen minder expliciet. Op de midden- en bovenverdieping vind je archeologie, geologie en toerisme. Het Verhaal van Valkenburg".

Hebben jullie veel last gehad van de watersnoodramp 14 en 15 juni 2021?

"Na de watersnoodramp in 2021 zijn wij een jaar dicht geweest. Dat was een enorme schok! Alle apparatuur, keukeninrichting, en tentoonstellingsmateriaal was onbruikbaar. Met hulp van de gemeente hebben wij keihard gewerkt om de schade te herstellen, vooral het vocht bleef een groot probleem. Door de overstroming was de klimatisering van het museum totaal ontregeld en het duurde lang voor dit weer enigszins hersteld was. Zoals gezegd is het museum een jaar dicht geweest. Klimatologisch is het nu in orde, maar we moeten het goed in de

gaten houden. Af en toe worden er nog vochtabsorberders neergezet".

Het museum geeft een behoorlijke boost aan het toerisme en aan de inwoners van Valkenburg. Voor welke uitdagingen staan jullie om dit te continueren?

"Het is inderdaad een grote uitdaging om de kwaliteit die wij nu bieden te continueren. Dat is een van onze voornaamste doelen. Om dit te realiseren hopen wij ooit over een beroepskracht te kunnen beschikken die de dagelijkse gang van zaken kan aansturen, veel vrijwilligers zijn al op leeftijd.

Het museum heeft een grote spin-off voor Valkenburg. Wij streven naar continuïteit maar wij kijken ook alvast vooruit en verheugen ons op de komende tentoonstellingen in de benedenzalen, bijvoorbeeld vanaf 15 maart a.s. Kees Verwey (1900-1995), Mari Andriessen en Henk Fonville. Kees Verwey die een eigen museum heeft in Haarlem, en Mari Andriessen die het beeld van de Maastrichter Geis vervaardigde, zijn landelijk bekende kunstenaars, Henk Fonville, docent tekenen aan het Bernardinus College te Heerlen, was de beste leerling van Kees Verwey, en dat maakt de connectie met Limburg. De tentoonstelling heet: "Waar Haarlem Limburg ontmoet".

Daarna volgt een overzicht van 15 jaar tentoonstellingen in Museum Valkenburg, gevolgd door "De oorlog waar niet over gesproken wordt" over de militairen die

na de oorlog werden uitgezonden naar Nederlands-Indië.

Klapstuk van het 75-jarig bestaan van Museum Valkenburg is de heropening van de Archeologie- en Geologie zaal op de midden verdieping. Heringericht met steun van de provincie en de gemeente Valkenburg. Het Verhaal van Limburg is te zien in de andere zalen van de midden- en op bovenverdieping".

Met welk gevoel hoop je dat de bezoekers het museum verlaten?

"Ik hoop dat de bezoekers met een voldaan gevoel ons museum verlaten, dat ze de kwaliteit van ons museum waarderen en dat ze genoten hebben van hetgeen wij hun bieden. Wat ik ook belangrijk vind is dat ze er iets van opgestoken hebben en het hun heeft aangezet tot nadenken. Uit de recensies die bezoekers in ons gastenboek schrijven blijkt dat de meeste mensen aangenaam verrast zijn door de hoge kwaliteit van het gebodene in ons museum en graag willen terugkomen".

Museum Valkenburg organiseert regelmatig lezingen, ontvangsten en (kinder)rondleidingen. Ook is er de mogelijkheid om met een groep onder leiding van een gids een bezoek aan het museum te brengen. Meer informatie is te vinden op www.museumvalkenburg.nl

Openingstijden Dinsdag t/m Zondag 13.00-17.00 uur.

COLUMN

Over korte lontjes

Lang geleden, als jonge beroeps-officier bij het Wapen der Genie, werd ik geacht om o.a. veel verstand te hebben van springstof en alles wat daar mee te maken had. Dus ook als het over "lontjes" ging. Ondanks dat ik hiervoor ruim een halve eeuw moet teruggaan in de tijd, is daar best nog wel wat van blijven hangen. Zo weet ik bijvoorbeeld nog dat het leerproces al begon bij de ingang van de mineurschool nabij het Noord-Brabantse plaatsje Reek; de plek waar dit gedeelte van de opleiding werd onderwezen. Daar stond met vette letters boven de poort: "Wees vertrouwd met springstof, maar vertrouw het nooit!"

Kijk..! Misschien was hiermee wel meteen de allerbelangrijkste les van de hele opleiding geleerd. En misschien is dat er wel de hoofdreden van geweest dat ik nog nooit vuurwerk heb gekocht en al zeker niet afgestoken. Ook niet tijdens alle 56 jaarwisselingen tussen toen en het huidige heden. Logisch ook, want ik was dan wel vertrouwd met professionele springmiddelen, maar niet met vuurpijlen uit China. Het leek mij dan ook al die jaren het beste om gewoon in huis te blijven tijdens het botvieren van de jaarlijkse vuurwerktraditie. Vandaar dat ik nog steeds kan beschikken over allebei mijn ogen en het oorspronkelijke aantal vingers. Het zal dan ook niemand verbazen dat ik een naderend landelijk vuurwerkverbod volkomen begrijp. En dat nog los van alle schade die steeds

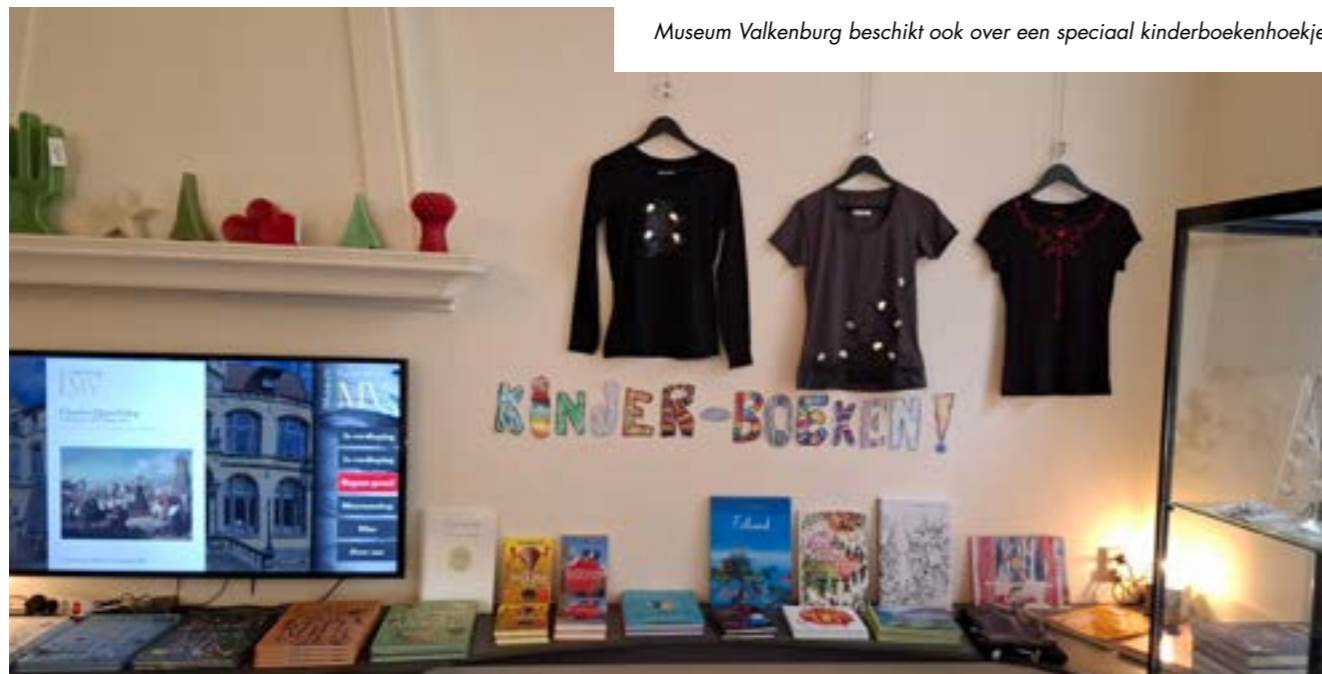

werd aangericht, zoals de agressie tegen hulpverleners, de ellende met huisdieren en ga zo nog maar even door. Kortom, ik heb dus een pesthekel aan alles met een lontje. En al zeker wanneer het een kort lontje betreft, waarbij ik het nog niet eens heb gehad over mensen die op sommige momenten ook "licht ontvlambaar" kunnen zijn. Het lijkt geen twijfel dat ik hier, als voormalige wethouder, ook weleens mee geconfronteerd ben geworden. Soms heftig genoeg om er aangifte over te doen. Dat ik dit nooit heb gedaan, komt omdat mijn schrik, boosheid en verantwoordiging vrijwel meteen werden weggedrukt door een enorm gevoel van medelijden met mensen die voortdurend een schuldige zoeken voor de ontevredenheid over hun eigen leven. Aangifte brengt daar geen

verandering in. Zelfreflectie wel. Tenminste als men daartoe in staat is. Ik gun het hen wel, want dat zou de kans op een kwalitatief beter leven aanmerkelijk kunnen verhogen. Hoe dan ook, wens ik iedereen een fijne zomer toe en een goed moment om nog eens zorgvuldig na te denken over de wijze waarop de zo goed bedoelde "gooie roetsj-wens" richting 2027, een veilige "roetsj" zal zijn. Ook voor onze medeburgers die dan weer klaar moeten staan om het vuile werk op te knappen. We hebben nog een paar maanden te gaan, dus neem er maar de tijd voor. Wie weet, misschien redt u wel een leven. Misschien wel dat van uzelf.

Jan Vermeer

Museum Valkenburg beschikt ook over een speciaal kinderboekenhoekje.

RADIO BNT

dab+ RADIOBNT.NL

Schrijvende Valkenburger

Begin mei verscheen het boek 'Lourdesgrot Valkenburg aan de Geul honderd jaar'. Het bevat het verhaal van doorzetten, van geloven in een ideaal en daar alles voor over hebben om dat te realiseren, te beginnen met pastoor Sarton, die het idee had en pastoor Hermans, die in 1926 aan de realisering ervan begon. Er moest een replica komen van de Lourdesgrot in Frankrijk. Jan Schurgers schreef het verhaal op verzoek van de Stichting Lourdesgrot Valkenburg en raadpleegde met de hulp van pastoor Jansen het uitgebreide archief. Jo van Aken zorgde voor de foto's en de bewerkingen ervan. Zo ontstond een boek over honderd jaar voor- en tegenspoed, uitbreidingen, restauraties en indrukwekkende bijeenkomsten, H. Missen, Lichtprocessies, Ziekenzegeningen en bezoek van duizenden mensen uit binnen- en buitenland, die daar even zaten met hun eigen intenties en gedachten.

Schurgers Jan, 'Lourdesgrot Valkenburg aan de Geul honderd jaar', Stichting Lourdesgrot Valkenburg,

2026, 80 p, € 9,50. Verkrijgbaar bij "de Bron" aan de Lourdesgrot.

Private lease - Operational lease - Financial lease

Uw mobiliteit, ons maatwerk

AUTO * MOTOR * CAMPER * CARAVAN * BEDRIJFSWAGEN * BROMMOBIEL * VRACHTWAGEN * EQUIPMENT

INGENDAEL
DISTILLEERDERIJ DE BISSCHOPSHOEVE

LIMBURGS KARAKTER
Ambachtelijk, Authentiek, Puur

*In het hart van het Heuvelland
- waar natuur, traditie en
vakmanschap samenkomen -
ontstaan dranken met karakter.*

INGENDAEL
CONCEPTSTORE

In onze conceptstore in Valkenburg Centrum vind je een zorgvuldig geselecteerd assortiment aan:

- Lokale spirits en likeuren
- Limburgse wijnen en streekbieren
- Wijnen uit eigen import
- Cadeaupakketten en relatiegeschenken
- Specials en seizoensproducten

📍 Passage 5B, 6301 DW Valkenburg ⌚ Ma-Za 10.00-17.00u - Zo 12.00-17.00u

DISTILLEERDERIJ
DE BISSCHOPSHOEVE

Bezoek onze ambachtelijke distilleerderij in Sibbe en ontdek hoe onze dranken met passie en vakmanschap worden gemaakt

- RONDLEIDINGEN**
Een kijkje achter de schermen van onze stokerij
- PROEVERIJEN**
Proef en beleef onze unieke dranken
- BELEVING**
Ervaar het ambachtelijk distilleerproces

📍 Sibberkerkstraat 91, 6301 AV Sibbe ⌚ Op afspraak geopend ☎ 06-43211008

🌐 www.ingendael.com

📧 info@ingendael.com

📷 @ingendael_valkenburg

📺 /ingendael & /ingendael-conceptstore

Scan de QR-code voor proeverijen, rondleidingen en meer info!

BUENO

Tapas & cocktails in Valkenburg

Onbeperkt tapas voor **€38,95** per persoon | **60+** tapasgerechten

Reserveer via **bueno.nl** of **043 850 5851**